

Kurkijokelainen

Kurkijokelaisen, hiitolaisen ja karjalaisen hengen vaalija ja ajankohtaisten kysymysten selvittäjä

×

Nro 21 • Perjantaina 5. marraskuuta 2010

61. VUOSIKERTA

Irtonumero 2 € (sis. alv 23 %)

Elisen-vaaran Amerikassa vaarin kotipaikan viereiseltä tontilta löytyy ”autojen hautausmaa”, jonka Akseli kuvasi. Kuvan oikeassa yläkulmassa erottuu vaarin pihan vanha kaivo.

Tässä lehdessä mm.

Ensimmäinen kirje Kurkijoelta.....s. 5

Historiallisia hetkiä Hiitolan Pitäjäseurassa.....s. 6

Olisiko Alaska uusi kotimaamme, jos Suomi olisi miehitettys. 9

Toimitus on avoinna tiistaisin ja perjantaisin klo 9-14, paitsi suljettuna perjantaina 19.11. ja tiistaina 23.11.

Seuraavat lehdet ilmestyvät 19.11., 3.12., 17.12.

Loimaalaisnuoret saivat kunniamaininnan Minun Karjalani-valokuvauskilpailussa

Akseli Torkkeli 15-vuotias Puistokadun 9-luokkalainen ja Eveliina Torkkeli Keskuskoulussa 6. luokkaa käyvä koululainen voittivat kunniamaininnan Karjalaisen Nuorisoliiton järjestämässä valokuvakilpailussa. Kuvat olivat Helsingissä esillä Karjalaisen Nuorisoliiton täyttäessä 30 vuotta. Tällä hetkellä Minun Karjalani-näyttely on Viipurissa ja kiertää sieltä loppuvuoden pitkin Suomea.

- Jotakin olen joskus kuvannut, en ihmeemmin, Akseli kertoo ja Eveliina jatkaa innostuneena – ittekseni tykkään ottaa kuvia turhista asioista, enemmän

esineistä kuin ihmisistä. Ne ”turhat” asiat ovat Eveliinan mielestä vaikkapa työpöydälläni nököttävän muovisen vesipullon kuvaamista tai erilaisia testejä, videoita tai muuta luovaa kamerankäyttöä.

Ei mikään huvimatka

Akseli ja Eveliina olivat vuosi sitten kesällä ensimmäistä kertaa sukunsa matkalla mukana Kurkijoella. Samalla matkalla he kiersivät myös Räisälässä ja Uudellakirkolla.

- En tiennyt Kurkijosta mitään. Kun tulin sinne, se oli ihan erilainen paikka

kuin olin kuvitellut, rähjäinen, ei niin uudenaikainen, Eveliina kuvaa näkemäänsä. Akseli jatkaa – se oli paljon hirvittävämpi, siellä asutaan paikoissa, jotka olisivat täällä puuliitereitä.

Akseli toteaa, että kerrassa näkee tarpeeksi. Kenties joskus myöhemmin voisi mennä uudelleen katsomaan, miten se on muuttunut. – Jos vanhemmat ovat menossa sinne, menisin mukaan, mutta jos saisin itse valita, niin sitten jonnekin muualle, Eveliina kertoo. Akseli tokaisee, ettei se ollut mikään huviretki.

Matkalla oli paljon puuduttavaa ajamista, mutta

hauskaakin oli, kun kerrottiin vitsejä, Eveliina nauraa. Ja kolmikko muistelee nyt jo nauraen, miten hellepäivänä vuokra-autossa oli koko ajan lämmitys päällä, kun säätönapulaa ei löytynyt.

Valokuvaus yksi harrastus monien muiden joukossa

Valokuvia tuli matkan aikana otettua paljon ja usealla kameralla. Kilpailukuvat on otettu digipokkarilla. Kuvat on otettu monista eri kohteista matkan varrelta. Äidin innostamana Akseli ja Eveliina päättivät osal-

listua kilpailuun. He lähettivät kilpailuun kumpikin viisi kuvaa.

Koulun lisäksi kummallakin nuorella on runsaasti harrastuksia.

Akseli pelaa salibanbya ja soittaa kitaraa bändissä – heavybändissä, jossa sanoista ei saa selvää, nuori mies kertoo hymyillen.

Eveliina näyttelee teatterissa ja kesäteatterissa sekä toimii luovan toiminnan kerhossa. – Loimaan Teatterin Ruusu Uninen-näytelmässä olen toinen rouva – sellainen tavallinen, juoruileva, joka harrastaa kaikkea outhoa ja syö paljon, Eveliina kuvailee rooliaan. Rooleja

on ollut jo useita lapsesta asti, onhan äiti Sari Äikää-Torkkeli tunnettu loimaalainen teatteripersoona. Akselikin on aiemmin ollut mukana – nyt on teatterin suhteen ikuinen välivuosi, hän kuittaa.

Kysymykseen jatkuuko valokuvaharrastus, Eveliina vastaa painokkaasti – kyllä jatkaa ja Akseli toteaa rauhallisemmin – kyllä sitä voisi jotakin räpsiä, jos innostus tulee.

Minun Karjalani -valokuvanäyttelyn kiertueaikataulu löytyy sivulta 6.

Helena Sulavuori

Akselin lempikuva on Kaukolan kirkon kuva – hieno kuva, ovat hänen perustelunsa valinnalle.

Kilpailukuvistaan Eveliina valitsi lempikuvakseen Kurkijoen keskustassa kuvatun katolla olevan auton – siinä on rähjäisen näköistä, erilaista kuin täällä ja tykkäsin kuvakulmasta, hän perustelee. Kuvan nimeksi hän oli laittanut ”auto parkissa”.

5.11.2010

Säätiön toiminnasta

Olimme Säätiön asiamiehen Helena Sulavuoren kanssa Karjalaisten Pitäjäsäätiöiden seminaarissa Raisio Yhtymän tiloissa muutama viikko sitten. Jo seminaarin aikana ja seminaarin jälkeen nousi mieleen ajatuksia siitä, miten evakkomatkan jälkeen perustettujen säätiöiden toiminta on muuttunut tähän päivään tultaessa.

Kurkijoen kunnan johtohenkilöt olivat aktiivisia jo vuoden 1944 lopulla ja miettivät miten kunnan ja eri yhteisöjen varojen kanssa pitäisi menetellä kun yhteisöjen purkautuessa ja toimintaedellytysten puuttuessa ei varoja voitu käyttää varsinaiseen tarkoitukseensa. Kurki-Säätiön perustava kokous pidettiin 4.5.1946 Kurkijoen kunnan hoitokunnan toimistossa Ilmajoel-la. Kokouksessa hyväksyttiin säädekirja ja maksettu alkupääoma oli 272.000 mk. Perustamisen yhteydessä mukaan lähtivät Kurkijoen Osuuskauppa r.l., Kurkijoen Meijeri O.Y., Kurkijoen Marttayhdistys, Kurkijoen Palovakuutusyhdistys, Maalaisliiton Kurkijoen paikallisosasto sekä kahdeksan yksityistä henkilöä. Säädekirjassa säätiön tarkoitus määriteltiin: ”Tarkoituksena on vaalia entisen Kurkijoen kunnan asukkaiden ja heidän perillistensä keskuudessa karjalaista yhteishenkeä sekä tukea heidän henkisiä ja taloudellisia pyrintöjään”.

Vuosien kuluessa on tarkoitus-pykälään tullut tarkennus: ”--- tukea heidän henkisiä ja taloudellisia pyrintöjään 3 §:ssä sanotuin rajoituksin sekä tallentaa ja säilyttää kurkijokelaista kulttuuriperintöä tuleville sukupolville ja kertoa siitä erilaisin keinoin vahvistaakseen kurkijokelaisuuden ja siirtokarjalaisten historian ymmärrystä”. 3. §:ssä tarkennetaan aineellisen tuen saannin ehtoja: ”Edellä 2 §:ssä tarkoitettua aineellista tukea voivat saada henkilöt, jotka ovat olleet henkikirjoitettuja Kurkijoen kunnassa, sekä heidän perillisensä, niin myös yhteisöt, laitokset ja yritykset, jotka toiminnallaan ovat edistäneet tai edistävät säätiön tarkoitukseen.

riä. Kulttuuriperinnön tallentamiseksi ja säilyttämiseksi Kurkijoki-Säätiö ylläpitää Kurkijoki-museota.”

Alkupääoman merkitsemisen jälkeen seuraavan kymmenen vuoden aikana pääoma kasvoi merkittävästi monien yritysten, osuuskuntien ja yhdistysten purkautuessa. Vuonna 1957 oli pääoma jo yli 30 milj. mk. Säätiön hallituksen tehtävänä on ollut pitää hyvää huolta varoista. Varat on sijoitettu tuottavasti mutta riskejä välttäen.

Perinteisiä toiminnan muotoja ovat olleet Kurkijokelainen-lehti ja vuosittaiset pitäjäjuhlat sekä vilkas julkaisutoiminta. 1990 luvun alussa kotiseutumatkojen mahdollistuessa koettiin matkabuumi. Hiljaisemman vaiheen jälkeen on Karjala-matkailu taas vilkastumassa ja matkat monipuolistuvat käsittämään suvun juurien näkemisen lisäksi muuta karjalaista maisemaa ja kulttuuria. Kurkijoki-Säätiö järjestää ensi kesänä neljä matkaa Karjalaan. Kurkijoki-museo perustettiin 2000-luvun alussa ja on tasokas katsaus Kurkijoen elämään ennen evakkoon lähtöä. Museo on toteutettu alan asiantuntijoiden ohjauksessa.

Kaikki toiminta maksaa. Kurkijoki-Säätiö ei voi säätiömuotoisena kerätä jäsenmaksuja vaan tuotot tulevat lehden tuotoista, tilausmaksuista, juhlatuotoista jne. Hallitus näkee tärkeänä pitää toiminnan laadun korkeana ja uskoo kurkijokelaisten ja kurkijokelaisuudesta kiinnostuneiden maksavan niistä käyvän hinnan. Esim. lehden tilausmaksu on edullinen ”jäsenmaksu” kurkijokelaisuuteen. Säätiö voi ottaa toimintansa tukemiseksi lahjoituksia ja testamentteja. Näiden turvin ja pääoman hyvällä sijoittamisella toiminta voi jatkua vuosikymmeniä.

Lauri Laukkanen

Kurkijoki-Säätiön hallituksen puheenjohtaja

Hartaus pyhäinpäiväksi
6.11.2010

Pyhiä ja pahoja!

Ihminen on elämän pituisella matkalla. Jokainen matka jättää jälkensä. Poismenneiden rakkaitemme jäljet ovat jääneet syvälle sydämen maaperään. Jäljet ovat kaikkialla nähtävissä. Haudoilte syttyvät kynttilät viestittävät kaipausta, ikävää sekä vastaamatta jääneitä kysymyksiä. Vielä äsken hän kulki viereillä, nyt hän on poissa. Muistot ja kaipaus eivät katoa. Eikä niiden tarvitsekaan. Ne ovat rakkauden kieltä.

Pyhäinpäivänä liikutaan rajavyöhykkeellä, elämän ja kuoleman, ajan ja ikuisuuden välisellä rajalla. Tuolla rajalla asiat näyttävät niin toisenlaisilta. Enää ei merkitse ihmisten sanomiset, suuret saavutukset tai maallinen mammona. Suurinta tuskaa ei sittenkään tuota luopuminen vaan menneisyys, joka huutaa armahdusta ja sovintoa. Tuolla rajalla suuret asiat ovat yksinkertaisia. Omin voimin ei selvitä. Elämän tilinpäätöksen näyttäessä miinusta tarvitaan vahvempia, ristinnaulojen lävistämiä käsiä, jotka jaksavat kantaa perille asti.

Pyhäinpäivän maisemaan sopii loisto ja kimallus yhtä vähän kuin halloween-”krääsä”. Jeesuksen onniteltavana ovat ne, jotka eivät ajassa ole saaneet ihmiskiitosta ja mainetta. Jumalan suuret ovat itsessään pieniä, hiljaisia ja hengellisesti köyhiä. Heillä on suuri Vapahtaja.

Jumalan ihmiset ovat armahdettuja syntisiä, eivätkä salomikelpoisia katseenvangitsijoita. Nykyajan pyhät ovat kuitenkin niitä, jotka tekevät uskomisen toisille helpommaksi, ei vaikeammaksi.

Voisiko kuolemasta ajatella: se on niin kuin isä kantaisi kyläreissulla kesken leikkinsä nukahtaneen lapsen kotiin lämpöiseen sänkyyn. Lapsi muistaa olleensa kylässä, mutta herääkin kodissa rakkaistensa keskellä.

Pyhäinpäivän mielenmaisemaan piirtyy perille päässeiden joukko. Se kannustaa meitä kilvoittelemaan. Perille pääsy on armoa eikä ansiota. Pyhien ja pajojen maailmassa ei ihmisellä, eikä kuolemalla olekaan viimeistä sanaansa sanottavana. Onneksi.

Jouni Lehikoinen

Jouni Lehikoinen on Turun Mikaelin-seurakunnan kirkkoherra.

Kuolleita

Rakkaamme

Helmi Maria VAITTINEN

o.s. Kemppinen

* 6.6.1919 Kurkijoki
† 29.9.2010 Loimaa

Kiittäen ja muistaen

Lauri ja Eila
Pertti ja Aila
Markku ja Terttu
Lapsenlapset perheineen

On muistosi kaunis ja hyvä.
Olkoon leposi rauhaa, syvä.

Kiitämme Kartanonpuiston henkilökuntaa.
Siunaus toimitettu. Kiitos osanotosta.

Rakkaamme
Kelloseppämestari

Oskar VEIKKOLAINEN

* 30.7.1917 Kurkijoki
† 16.9.2010 Järvenpää

Jeesus sanoi:
”Minä olen ylösnousemus ja elämä.
joka uskoo minuun, se elää,
vaikka olisi kuollut.”

Joh. 11:25

Rakkaudella ja kiitollisuudella
muistaen, syvästi kaivaten

Lapset peheineen
Lastenlapset perheineen
sukulaiset ja ystävät

Siunaus toimitettu 2.10.2010.
Lämmin kiitos osanotosta.

Kustantaja ja julkaisija: KURKIJOKI-SÄÄTIÖ
www.kurkijoki.fi

Toimitusneuvosto: Jaakko Taitonen (pj.), Raija Laaksonen,
Marjallisa Laine, Tapio Nikkari ja Leena Virtanen
Toimitussihteeri: Helena Sulavuori
ja toimittajina kaikki Kurkijokelaisen ystävät

Toimitus: Koulukuja 7, 32200 Loimaa
Avoinna: Tiistaisin ja perjantaisin klo 9–14
p. (02) 762 2551, 050-521 3336, toimitus@kurkijokelainen.inet.fi
Lakon tai muun ylivoimaisen esteen takia ilmestymättä jääneistä numeroista ei suoriteta korvausta. Toimitus pidättää oikeuden muokata ja lyhentää lähetettyjä aineistoja. Lehden vastuu ilmoituksen poisjäämisestä tai julkaisemisesta sattuneesta virheestä rajoittuu enimmillään ilmoituksesta maksetun hinnan palauttamiseen.

ILMOITUSHINNAT:

4-väri 70 senttiä/mm + alv 23 %
Mustavalk. 50 senttiä/mm + alv 23 %

Säännöllisistä ja jatkuvista ilmoituksista huomattava alennus. Väri-ilmoitukset sopimuksen mukaan. Puhelimitse annettuihin ilmoituksiin sattuneista virheistä lehti ei vastaa. Ilmoitusaineistojen jättöaika: keskiviikko klo 12 mennessä.

Lehti ilmestyy pääasiassa joka toinen perjantai. Painosmäärä 2000 kpl.

TILAUSHINNAT:

vuosi..... 39 euroa
6 kk..... 23 euroa
Pohjoismaat 44 euroa
Muualle 52 euroa
Tilinumero: LSOP 523900-4897

Y-tunnus 0204020-9
Sivunvalmistus:
Etusivupaja, Loimaa
Paino: Satakunnan
Painotuote Oy, Kokemäki

ISSN 0782-5668

Isänpäivän perinteitä

Isänpäivänä isälle tai isän ominaisuudessa olevalle on tapana antaa pieniä lahjoja. Lapset usein piirtelevät ja askartelevat lahjoja ja kortteja isälleen päiväkodissa tai koulussa sekä monesti antavat myös kaupasta ostamia lahjoja.

Alun perin isänpäivä on tullut Yhdysvalloista. Vuonna 1949 ruotsalaiset kauppiat ehdottivat päivää juhlistavaksi kaikissa Pohjoismaissa. Isänpäivänä käydään usein muistamassa suvun vanhimpia isiä kyläilemällä.

Suomalaisiin almanakoihin isänpäivä merkittiin ilman Helsingin yliopiston

päätöstä jo vuosina 1970–1972. Vasta vuonna 1987 yliopisto katsoi päivän niin vakiintuneeksi, että se hyväksyttiin pysyvästi kalenteriin ja merkittiin myös liputuspäiväksi.

*Meidän Isä kiva on
parrakas tai parraton.
Laiha taikka lihava,
meille hän on ihana.*

*Työssään aina touhuten,
autollansa ajellen,
tietä pitkin huristaa,
illoin syliin puristaa*

Hyvää isänpäivää!

Haapasen Hautaustoimisto

TÄYDELLINEN HAUTAUSPALVELU
Puh. 762 2700 ja 762 2857

Heimolinnankatu 16, 32200 Loimaa

Liikeajan jälkeen Reunanen puh. 762 2700
Matkap. 0500 531 814, 050 561 0547

Onks tietoo KYSYMYKSET?

1. Mikä on ainoa makeassa vedessä esiintyvä turskaka?
2. Missä sodassa taistelleita suomalaisia ratsumiehiä nimitettiin hakkapeliitoiksi?
3. Mitä kaupunkia on entinen Pielisjärven kunta?
4. Kuinka kauan naiset ovat toimineet pappeina Suomen luterilaisessa kirkossa?
5. Montako Suomen presidenttiä on lähtöisin Maa-
6. Minkä alkuaineen latinankielinen nimi on Aurum?
7. Mikä ”sota” käytiin Islannin vesillä vuonna 1975?
8. Mitä tarkoittaa hermeettinen?
9. Mikä sanomalehti ilmestyi Helsingissä vuosina 1847-66?
10. Minkä kaupungin Pietari Brahe perusti vuonna 1649?

5.11. Ps. 119:168 Minä nou-
datan sinun liittosi sää-
döksiä - missä kuljenkin,
olen sinun edessäsi.

6.11. Pyhäinpäivä Matt.
5:3-4 Jeesus sanoo: "Au-
tuaita ovat hengessään
köyhät, sillä heidän on
taivasten valtakunta.
Autuaita murheelliset: he
saavat lohdutuksen."
Virsi 142:1 Oi Jeesus,
kiitos nimellesi sun, kun
pyhille soit levon siuna-
tun ja rauhan jälkeen
tuskan, taistelun. Halle-
luja, halleluja, halleluja!

7.11. 24. sunnuntai hellun-
taista Matt. 22:21 Jeesus
sanoo: "Antakaa keisaril-
le mikä keisarille kuuluu
ja Jumalalle mikä Juma-
lalle kuuluu."
Virsi 460:1 Oi Herra
kaikkivaltias, maailman
olet luonut ja meille, Isä
laupias, niin paljon hy-
vää suonut. Tahtosi auta
täyttämään, lahjasi kallit
käyttämään vastuullisesti
aina.

8.11. Jer.29:11 Minulla on
omat suunnitelmani tei-
tät varten, sanoo Herra.
Minun ajatukseni ovat
rauhan eivätkä tuhon
ajatuksia: minä annan
teille tulevaisuuden ja
toivon.

9.11. 1 Aik. 29:11 Sinun,
Herra, on suuruus ja
voima, kunnia, kirkkaus
ja valta, sillä sinun on
kaikki, mitä on taivaassa
ja maan päällä. Sinun
on kuninkuus, sinä olet
kaikkea muuta korkeam-
malla.

10.11. Apost. 4:19-20 Pietari
ja Johannes vastasivat:
"Onko Jumalan edessä
oikein totella enemmän
teidä kuin Jumalaa? Rat-
kaiskaa itse. Me emme
voi olla puhumatta siitä,

mitä olemme nähneet ja
kuulleet."

- 11.11. Ps. 147:13 Herra
vahvistaa sinun porttiesi
salvat, hän siunaa ne,
jotka asuvat keskelläsi.
- 12.11. Ps. 75:10-11 Minä
ylistän iäti Herraa, lau-
lan kiitosta Jaakobin
Jumalalle. Hän murtaa
jumalattomien mahdin,
mutta vanhurskas kohoaa
kunniaan.
- 13.11. Ps. 75:3-4 Minä, Her-
ra, asetan määräjän ja
tuomitsen oikeudenmu-
kaisesti. Maa järkkyy, sen
kansat järkkyvät, mutta
minun pylvääni pitävät
maan paikoillaan.
- 14.11. Valvomisen sunnun-
tai Matt. 25:13 Jeesus
sanoo: "Valvokaa, sillä
te ette tiedä päivää ettekä
hetkeä."
Virsi 150:1 Oi herätkää,
te hitaat sielut, juuri ja
muistakaa: on Herran
armo suuri. Hän etsii
syntien yössä nukkuvaa.
Hän tarjoo armon. Luo-
pukaa siis muusta ja
kuulkaa varoitusta Her-
ran suusta. Oi valvokaa!
- 15.11. 2 Piet. 3:13 Me odo-
tamme uusia taivaita ja
uutta maata, joissa van-
hurskaus vallitsee.
- 16.11. Aam. 4:13 Hän il-
moittaa ihmisille tahton-
sa. Hän tekee aamunkoi-
ton ja yön pimeyden, hän
kulkee maan kukkuloiden
yli. Hänen nimensä on
Herra, Jumala, Sebaot.
- 17.11. 2 Piet. 3:10 Herran
päivä tulee kuin varas.
Sinä päivänä taivaat
katoavat jylisten, tai-
vaankappaleet palavat ja
hajoavat. Silloin paljas-
tuu maa ja kaikki, mitä
ihminen on maan päällä
saanut aikaan.
- 18.11. Ps. 130:6 Minä odo-
tan Herraa kuin vartijat
aamua, hartaammin kuin
vartijat aamua.

Syntymäpäiväonnittelut

Aarne Elolampi juhli kesällä

Aarne Elolampi, kotoisin Kurkijoen Kuuppalasta täytti 85-vuotta tänä ke-
väänä. Aarne asuu Pusulan kirkolla. Heinäkuussa Aar-
ne ja 25-vuotta nuorempi keskimäinen tytär Aira järjestivät komeat juhlat Somerniemellä Punaissa

Lyhydyssä. Onneksi juhla-
paikassa oli varjoisaa, kun aurinko paistoi kuumasti. Juhlassa pidettiin puheita, vävy lauloi komeasti ja päi-
vällinen oli herkullinen. Aarnen mainio puhe elä-
män taipaleestaan oli hyvä, eipä kukaan jäänyt sure-

Aarne puheenpidossa.

Aira vas. sukulais-
tyttöjen kanssa.

maan vaan hymy väkisin karehti huulille. Meitä juhlijoita oli paljon Helsingistä, Oulusta ja siltä väliltä. On hyvä kun joku jaksaa järjestää juhlia, että näkee sukulaisiaan.

Kiittäen Anna

Viikonloppuna vietetään Pyhäinpäivää

Pyhäinpäivään on yhdisty-
nyt kaksi juhlapäivää, kaik-
kien pyhien päivä 1.11. ja
kaikkien autuaiden uskovi-
en muistopäivä 2.11. Edel-
listä ryhdyttiin viettämään
Syyriassa 300-luvulla, jäl-
kimmäistä, jota myös Sie-
lujen päiväksi kutsutaan,
Ranskassa 900-luvun lopul-
la. Nykyään Pyhäinpäivää
vietetään sinä lauantaina,
joka sattuu 31.10. ja 6.11.
väliseen aikaan. Pyhäinpäi-
vä on kaksoispyhä.
Lokakuun lopun ja mar-
raskuun alun välinen aika
on aina ollut juhla-aika niin
kirkollisessa kuin maallises-
sakin mielessä. Vuodesta
835 kristillinen kirkko on
viettänyt virallisesti mart-
tyyrien muistoa marraskuun
ensimmäisenä. Tapa on säi-

lynnyt myös luterilaisessa
kirkossa. Päivän merkitys
näkyi kansanperinteessä
vainajien vertailuna ja joi-
nakin työkieltöina. Uskot-
tiin pyhien miesten, autuai-
den marttyyrien, vaeltavan
ympäriinsä pyhäinpäivän
aattona. Heille lämmitettiin
sauna ja valmistettiin par-
haita ruokalajeja. Talonväki
odotti sopivaa aikaa, että py-
hät miehet olivat kylpeneet,
ja meni sitten itse saunaan.
Ruoka oli katettu pöytään
ja emäntä, joka viimeisenä
lähti tuvasta, kutsui pyhät
miehet pöytään. Talonvä-
en saunottua pyhät miehet
lähtivät tuvasta ja talonvä-
ki saattoi nauttia ateriansa.
Tällä tavalla emäntä takasi
karjaonnensa koko vuodek-
si.

Pyhäinpäivä oli tietysti
myös päivä, josta voitiin en-
nustaa seuraavan kesän säät.
Pienikin auringonpaiste py-
häinpäivän ja joulun välillä
merkitsi kaunista kesäsäätä.
Talonpoikaismaailmassa
marraskuun ensimmäinen
oli vuoden viimeinen päi-
vä. Seuraava päivä, sielu-
jen päivä, oli uuden vuoden
ensimmäinen päivä. Silloin
muistettiin perheen vaina-
jia. Agricola kutsuu tätä
päivää "kaikkien autuaiden
uskovien sielujen päiväksi".
Päivän luonteeseen kuului
olla aikaisin ylhäällä, ja
kyläläiset kilpailivat siitä,
kuka ensimmäisenä sytytti
tulen lieteen. Päivä oli myös
hyvä vierailupäivä. Vierai-
ta kestittiin parhaimmalla
tavalla. Vuoden sato oli

korjattu, väki oli muuttanut
sisään aitoista ja oli juhlan
aikaa, ennen kuin talvityöt
alkaisivat. Marraskuun alku
oli myös vuoden teurastus-
ten aikaa. Porsaat ja vasi-
kat oli teurastettava, jotta
ne ehtisi suolata jouluksi.
Tämä aika oli tärkeä myös
palvelusväelle, jolle alkoi-
vat vapaaviikot, "riiviikot",
kaksi vapaata viikkoa ennen
uuden palveluspaikan otta-
mista tai uuden sopimuksen
tekoa isännän kanssa. Tähän
aikaan maksettiin myös pal-
kat tai mieluummin se, mitä
sitä oli jäljellä. Vuoden ai-
kana oli palvelusväki saanut
yhtä ja toista, hiukan ennak-
koa kaupunkiin mennessä,
uutta vaatetta tarvittaessa
jne.

Muistettavaa

Hiitolan Pitäjäseura ry:n syyskokous ja
tarinailta ti. 16.11. klo 18 Tuomarink. 2 Pori.
Tarinaillassa terveydenhoitaja Anne Ruusu-
vuori esitelmöi aiheenaan kakkostyypin dia-
betes. Tervetuloa entiset ja uudet tarinailijat.

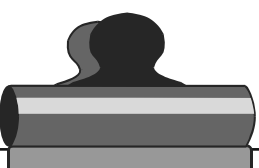
Kurkijoen-Hiitolan sukututkimuspii-
ri Alhon kyläkirjahankkeeseen liittyen
18.11.2010 klo 15-18 vapaamuotoinen
tietojenkeruutapahtuma ja klo 18.00 su-
kututkimuspiiriin varsinainen kokous. kts.
tarkemmin s. 3.

Myrsky 2010

Myrsky tuli yllättäen
näytti voimansa mahdin.
Pahaa se teki jälkeen
ja ilman lupaa.
Sitä kun katsoi
sotatantereet mieleen tuli
myötätuntoon sydän suli.

Surin kun tontiltamme
kaatui kolme tukkipuuta.
Mitä tuosta, ajattele miestä
jolta kaatui sata hehtaaria
parasta mämmikköä.
Muistui se lesken ropo
ja oli niin haikea olo.

Anna

	
NIMIPÄIVÄT	
Marraskuu	
5 Pe	Reima
6 La	Pyhäinpäivä, Ruotsalaisuuden päivä, Kustaa Aadolfin päivä
7 Su	Taisto
8 Ma	Aatos
9 Ti	Teuvo
10 Ke	Martti
11 To	Panu
12 Pe	Virpi
13 La	Kristian, Ano
14 Su	Isänpäivä Iiris
15 Ma	Janina, Janika, Janita, Janette
16 Ti	Aarne, Aarno, Aarni
17 Ke	Eino, Einari
18 To	Tenho, Max, Jousia

Tule vaikuttamaan Alhon kyläkirja hankkeeseen

Tapahtuman järjestää Kur-
kijoen-Hiitolan sukututki-
muspiiri 18.11.2010 Karja-
la-talolla Wärtsilä-salissa.
Alholaisten tai heidän
jälkeläisten toivotaan osal-
listuvan klo 15-18 vapaa-
muotoiseen tapahtumaan,
jossa voi muistella ja ker-
toilla oman suvun tapah-
tunmia ja tarinoita. Mukaan
voi ottaa valokuvia ja muita

asiakirjoja, joista suvun ja
Alhon historiaa paljastuu.
Ahti Kurri, Lauri Pölkki ja
Veikko Repo toimivat kes-
kustelukumppaneina, tari-
noiden ja tietojen vastaan-
ottajina. Veikon kanssa voi
täydentää ja selvittää omia
alholaisia sukujuuriaan. Tie-
toja voidaan jossain määrin
myös tulostaa hänen laajas-
ta tietokannastaan. Myös

kokoukseen voi osallistua,
mikäli tilaa on.
Klo 18.00 alkaa Veikon
johtama sukututkimuspiirin
varsinainen kokous, jossa
on esillä Alhon historia- ja
kyläkirjahankkeen nykyvai-
he, esimerkkejä sisällöstä ja
keskustelua selvityksen ta-
voitteista ja tarpeista.
Ennakkoilmoitus Lau-
rille 17.11. mennessä suo-

tavaa, koska saliin mahtuu
vain noin 25 henkeä.
Lauri Pölkki
Merenneidontie 21 C6,
02320 Espoo
Puh. 0400-514545
Sähköposti: lauri.polkki@
kolumbus.fi
Tietoa omille jälkeläi-
silllemme!

Kuva Kojonkulman koulusta on todella vanha. Sen kuvausajasta ei ole tarkkaa tietoa, mutta se ajoittuu itsenäisyytemme alkuvuosiin. Nykyisin kolun vasempaan päähän on rakennettu yksi luokka lisää, joten koulusta löytyi luokat kolmelle opettajalle. Opettaja oikealla on Seppo Mäkitalo. Tämä koulurakennus valmistui 1916. Aikaisempi kylän koulu oli Kuninkaisten kylässä.

Eino Vepsä sai ylennyksen yliluutnantiksi v. 1995

Kotiseutuneuvos Eino Vepsä

3. osa Työura ja harrastukset

Kysyttyäni että miten Einoon työura jatkui armeijan harmaissa vietetyn jakson ja Upseerikoulun jälkeen hän totesi, että Joenperän koululle oli hyvä palata, kun siellä hän jo oli toiminut opettajana kahden vuoden ajan. Siellä ei työ kuitenkaan enää jatkunut kuin muutaman kuukauden, jonka jälkeen tuli kohdalle muutto Köyliön kylässä olevan koulun opettajaksi. Läheisen Kojonperän koulun oppilasmäärä oli laskussa ja kun lisäksi rakennus oli jo päässyt rapistumaan ja korjaus olisi tullut kalliiksi, niin koulu päätettiin sulkea. Oppilaat koko Kojonkulman alueelta siirtyivät siis Kojonkulman kouluksi nimettyyn opinto-ahjoon. Siellä Eino toimikin sitten opettajana 33 vuoden ajan eläkkeelle siirtymiseensä asti v.1995.

Väinö Kolkkalaa tunnetuksi

Opettajan uran ohella kohdalle sattui monenlaisia kiinnostuksen kohteita, joista merkittävimäksi Eino totesi erilaiset harrastukset kirjallisen työn sekä urheilun merkeissä. Kojonkulmalla syntyi arvostettu kirjailija Väinö Kolkkala (29.6.1883 -28.5.1952). Kirjailijan työn ohella Kolkkala toimi myös toimittajana. Hän työskenteli mm. nykyistä Loimaan Lehteä edeltävän Kunnallisten sanomien päätoimittajana Loimaalla v. 1916 -1917.

Eino tekikin osaltaan Väinö Kolkkan laajaa kirjallista tuotantoa tunnetuksi. Tämä oli kirjoittanut yli 20 kirjaa sekä lukuisia runoja ja näytelmiä. Kojonkulmalle perustettiin Einoon myötävaikutuksella Kolkkan kesäteatteri. Se rakentui lähes luonnollisella

tavalla Kojonjoen rantaan, aivan nykyisen Kojontuvan lähetyville. Siinä kohdassa joki tekee mutkan ja sen keskellä on saari. Joen pienar on jyrkkä. Pientareelle rakennettiin katsomo ja näyttämö oli joen ja saaren välillä. Akustiikka oli loistoluokkaa ja maisemat aivan silmiä hipovat siinä luonnon keskellä. Niinpä kesäteatterissa esitettiin Vepsän kirjoittamina ja ohjaamina Kolkkan elämäkertä näytelmä sekä myös näytelmiä erilaisista Kalevala-aiheista, mm. Jukahaisen suohon laulaminen. Yleisöä joka toinen vuosi järjestetyille Kolkkan kesäteatteriesityksille saatiin mukavasti ja palaute oli suurelta osin myönteistä sekä kannustavaa. Tekijät ja toimijat kuitenkin vähenivät ja lopulta päätettiin lopettaa kesäteatterin toiminta. Ehkäpä tässä olisi kuitenkin jollekin ta-

holle hyvä tilaisuus herättää henkiin Kolkkan teatterin perinnettä?

Kirjallinen tuotanto

Eino Vepsän kirjallinen tuotanto on laaja. Kirjoista mainittakoon Kurkijoki-säätiön sekä Urheiluseura Loimaan Jankon historiikit sekä isompina kokonaisuuksina Vilho Lankisen elämäntyöstä kertova ”Seppä ja Sällit”, sekä Unto Miikkulaisen kanssa yhteistyönä tehty ”Näin Ikkeä – Kurkijoen kihlakunnan murresanakirja”. Näiden ohella Eino Vepsä on kirjoittanut lukuisia näytelmiä, joita esitettiin koulun juhlissa ja muissa tilaisuuksissa. Opettajana ollessaan hänellä oli periaatteena että kaikkien oppilaitten tuli saada esiintyä jossakin roolissa koulun näytelmässä joulun, kevätjuhlien aikana. 10 vuoden

aikana Eino kirjoitti myös Lions Club Loimaa Tähtien vuosijulkaisuun sekä Loimaa-seuran joululehteen laajalti aluettamme ja perinnettämme käsitteleviä artikkeleita.

Kurkijoki-säätiön hallituksessa sekä valtuuskunnassa Eino on ollut kymmenien vuosien ajan ja toiminut myös säätiön puheenjohtajana sekä Kurkijokelainen-lehden päätoimittajana. Nykyisen Kurkijoki-museon sekä sen yhteyteen perustetun koulumuseon ideointi alkoi jo 1960-luvulla. Silloin Eino opettajan työnsä ohella alkoi keräämään kouluun sekä opetukseen liittyvää esineistöä lakkauteista kouluista, sillä muuten ne olisivat päätyneet kaatopaikalle. EU:n rahoituksen tultua mahdolliseksi erilaisille kehittämishankkeille Pomo-ohjelman puitteissa, voitiin Kojonperässä sijaitseva entinen Osuuspankin kiinteistö muuttaa museotaloksi ja rakentaa sinne omat tilat kumpaakin museota varten. Museotalo ja sen näyttelyiden avajaiset pidettiin v. 1997. Pääkirjaston remontin valmistuttua Loimaan kaupunki kuitenkin myönsi sen yläkerrasta isommat tilat koulumuseon pysyvää näyttelyä varten, joten mu-

seo siirrettiin sinne ja näin myös Kurkijoki-museon esineille saatiin enemmän tilaa.

Hirvihovi rakentui

Eräs kiinnostuksen kohde jo lapsuudesta saakka oli Einoon halu olla mukana urheilussa – toimijana sekä kehittäjänä. Niinpä Urheiluseura Loimaan Jankon toiminta tulikin tutuksi vuosien ajan monella eri tavalla.

– Ehdin olla mukana toiminnassa ihan poika-johtajasta lähtien seuran puheenjohtajaksi asti ja monessa tehtävässä tällä välillä. Kaikkein haasteellisina tehtäviä tuli kohdalle kun toimin sekä puheenjohtajana että liikuntahallin Hirvihovin talotoimikunnan sihteerinä. Loimaan Kurittulassa Loimaan Jankolla oli vuosikymmenien ajan ollut toiminnassa tanssilava Urheiluhalli, joka kesästä toiseen veti innokkaita tanssin harrastajia puoleensa. Urheiluhallin tuotoilla saatiin pesämuna ympärivuotisen nuorisot-, ja urheilutalon rakentamiseksi.

– V. 1966 alussa Jankon hallitus teki päätöksen nuorisot-, ja urheilutalon rakentamiseksi ja kaavoituksen, erilaisten lupien, kilpailutuksen sekä muiden yksityiskohtien

Loimaalaisen kirjailijan Väinö Kolkkan muistomerkki Hirvikosken kirkon läheisyydessä

Kuvassa koulun luokkien 3-6 oppilaat vuodelta 1970

Ensimmäinen kirje Kurkijoelta

Kansanedustaja Kaapro Huittinen, koti Mikrilässä, pääsi ensimmäisenä siviilimiehenä Kurkijoelle pian takaisinvaltauksen jälkeen. Hänelle oli annettu tiettyjä tehtäviä suoritettavaksi. Tämän oheisen kirjeen hän oli kirjoittanut heti tulopäivänään ja kuvailee siinä tuntojaan ja näkymiä, jotka ovat tehneet häneen suuren vaikutuksen. Luonto ihastutti, mutta siivo ja runtelu vihastutti. Kirkon häpäisy oli sanoinkuvaamatonta. Varsinkin kirjeen lopusta huomaa, että tunteet ovat todella kuohuneet korkealla.

Tämän historiallisen ja arvokkaan kirjeen lahjoitti Kurkijoki-museolle Kaapro Huittisen poika Tapani 16.10. Turussa, kun Kurkijoki-Seura oli kutsunut kurkijokelaisia tilaisuuteen, jossa muisteltiin menneitä aikoja sanoin ja kuvin. Hän antoi myös luvan kirjeen julkaisulle, josta suuret kiitokset.

EV

Kirje 19.8.1941 Kurkijoelta

K-joella 19.8.1941

K-talolla
Terve

Olemme perillä. Rajatoinmistossa olivat niin ystävällisiä, että toivat meidät autolla tänne asti. 11.30 tänään ylitimme Suomen entisen rajan. Sitte tulimme E-vaaran, Mikrilän, R-vaaran (Räihävaara) ja Savojan kautta tänne. Siellä oli surullista riittävästi. Kotikylässä on tilanne, että meillä Pellikalla, Paavilaisella, Lindgrenillä, Poskelaisella, Mäkikoskella, Hongelilla, Martikaisilla ainakaan ei ole kotia. Kansakoulua ei ole. Markkulan sahaa ei ole. Kiiskin talo Savojalla näytti olevan kunnossa. Tukiällä ei ole kotia ja monella muulla, mutta mahdollon luetella, suurin asia, monet kylät jo näimme olevan ehjinä. Samoin kirkonkylä, mutta mm. maantien varsi E-vaara

rasta K-joelle on raunioina. Yleistilanne on luullakseni se, että kurkijokelaiset kaikki pääsevät tänä syksynä tänne ja voivat asuttautua omiin tai naapurin rakennuksiin.

Kirjoitan tätä kunnantalon yläkerrassa. Luonto ja Laatokka hymyilee mitä kauneimmin ja herttaisemmin. Et usko, miltä on tuntunut koko tämän päivän. Ja varsinkin nyt, kun sai takaisin ja pääsi tänne vehmaille syntymäseuduille. Minä en osaa sitä sanoiksi pukea, mutta nyt luulen tuntevani mitä syntymäseutu ihmiselle merkitsee.

Ukkonen jyrisee ja pauhaa tässä vierellä, mutta se lakkaa kyllä, kun meidän pojat rupeavat

Olen kuin toinen ja nuori ihminen, kun pääsin tänne. Kirkossa olimme ja se siivo ja häväistys, jonka alaisena se on, on jotain sanoin kuvaamatonta. Kirkko

oli Kurkijoen kulttuuritalo. Sankarihauta häväistys suurella Stalinin patsaalla. Sankaripatsas kaadettuna. Iso tanssilava kirkon edessä ja elokuvateatteri kirkon sisällä. Urut säretyt, alttari rikottu. Molemmat pappilat porona, mutta kyllä Kurkijoki tästä taas nopeasti nousee. Suomalaisen kulttuurin ja sisun avulla. Kerro tämä toisillekin. Milloin joudun tulemaan kotio, en tiedä. Mutta työtaakka mikä minulle P-majassa ja AKE:ssä annettiin on tavaton ja valtuudet myös sen mukaiset, ei täällä laiskotella. Ruoka-asia myös on kunnossa, ei tarvitse huolehtia siitä, kyllä me täällä toimeen tullaan.

En tiedä, mitä kirjoittaisin, niin paljon olisi asioita, että ei saa kiinni mitä ajattelee. Olen suorastaan Kurkijoen lumoissa, täällä on kaiken sodan traagillisuuden ja jylinän keskellä niin juhlallista, että en tiedä, mitä vertaisin tähän.

Viljaa ja tavaraa täällä on pelloilla verrattain runsaasti. Niitä korjataan ryssien avulla ja muuta väkeä me kutsumme kiireesti avuksi.

Täällä on taisteltu ankaraasti ja monia satoja ryssiä

löysi hautansa tässä kirkonkylässä. Kunnantalon ja opiston seuduilla sotasaalis valtavan suuri, viljaa ym. Ja miehet ja lotat, joita täällä on, kaikki yhtä taistelumi-

lellä kuin mekin. Kaikkien mieli palaa eteenpäin: Suomi vapaaksi, suureksi ja ryssä Uralille. Siinä kaikkien intomielinen päämäärä.

Kaapro

Jk. Täällä tuntuu olevan myös marjoja riittävästi. Viinimarjoja kaikki paikat täynnä, vattuja ym. myös.

jälkeen talon rakentaminen käynnistyi kesällä 1997. Sille annettiin nimi Hirvihovi. Rakentaminen oli työläs ja monivaiheinen projekti ja

monia asioita piti sovittaa kohdalleen. Rakennuksen suunnitelmista piti tinkiä rahoitusongelmien vuoksi ja rakennuksen kokonais-

hinnan kokoon saaminen oli vaikeaa. Veikkausvarojakaan avustuksena ei saatu sitä määrää, mitä oli toivottu. Kuitenkin nopeassa tempossa rakennus valmistui, sillä jo saman vuoden 1997 tapaninpäivänä Hirvihovissa pidettiin avajaistanssit.

– Yllätys oli melkoinen kun yleisöä tuli tupaan oven täydeltä. Lopulta lippuja oli myyty yli 4000 kpl ja talo oli todella täynnä, mutta tunnelma korkealla. Taas uutena ongelmana ilmeni se että vesi oli loppua kaivosta, mutta onneksi palokunta tuli hätiin ja toi autolla vettä kaivoon. Avajaistilaisuus saatiin vietyä kunnialla loppuun. Tästä alkoikin Hirvihovin merkittävä taival loimaalaisten nuorten urheilukasvatuksen, vapaa-ajan vieton sekä urheiluseuran järjestämien tilaisuuksien pitopaikkana.

Eino totesi, että joskus jälkeenpäin asiaa tuli mietittyä ja joskus hieman hirvittää se millaiseen paineeseen sitä joutui kun lopullinen Hir-

vihovin rakennusprojektin kokonaisuus kävi selville.

Mainittujen harrastusten ohella Eino on ollut mukana kotiseututoiminnassa sekä Kurkijoella että Loimaalla

ja kymmenille retkeläisjoukoille kertonut kiinnostavia sekä hauskoja yksityiskohtia kummastakin pitäjästä. Näiden kiinnostuksen kohteiden ohella Eino Vepsän elämään

on mahtunut myös monenlaista muuta askaretta ja työtä. Niistä lisää seuraavassa osassa.

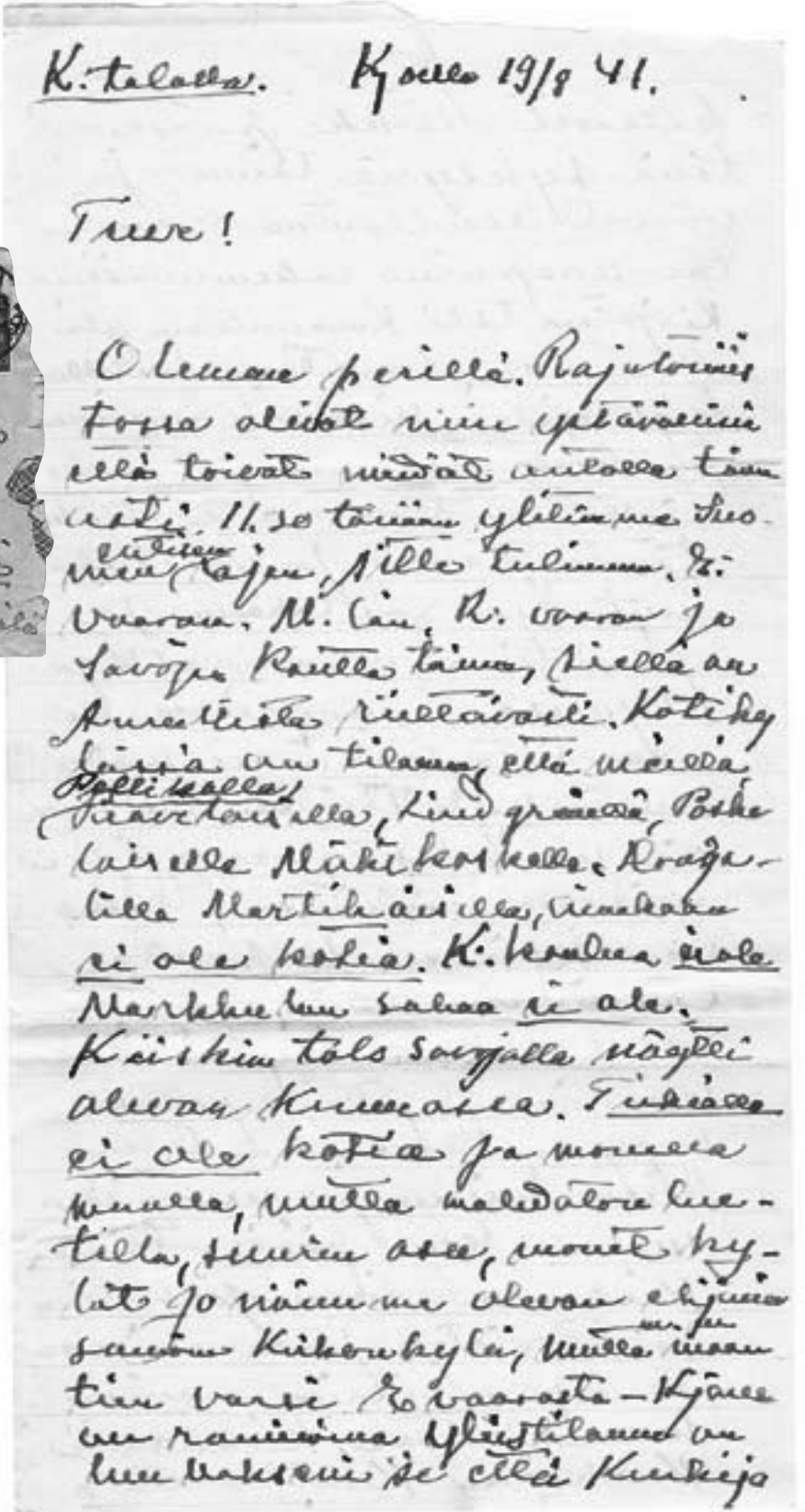
(jatkuu)
Teksti: Jaakko Taitonen

Elisenvaaran aseman puistoon paljastetun pommitusten uhrien muistokiven paljastustilaisuus 19.9.1994

Kuvassa Vepsän perhe Soile-tyttären ylioppilaaksi pääsyä juhlistamassa

Historiallisia hetkiä Hiitolan Pitäjäseurassa

Tänä syksynä saimme vietää Hiitolan Pitäjäseurassa iloista ja jopa historiallistakin aikaa. Tapahtuihan sellaista, jota ei seuran 43 toimintavuoden aikana ollut ennen koettu.... Seuran hallituksen jäsenen Tuulia Ahokkaan nuoreen perheeseen syntyi näet potra poika.

Karjalainen seuratoiminta ei ole enää yksistään ikäkkäämmän väen juttu vaan iloksemme olemme saaneet mukaan myös nuorempaa polvea, niinpä 29.9.2010 Hiitolan Pitäjäseuran ”hallituksen ensimmäinen vauva” näki päivänvalon. Uudella tulokkaalla on tukevasti Hiitolaisten juuret sekä isän että äidin puolelta. (äidin puolelta Mykrä, isä Ahokas)

Tuulia, Teemu ja n. 3 viikon ikäinen pikkuinen poikavauva Ahokas.

Tuulia tarkastelemassa naistoimikunnan tuomia rotinoita.

Rotinat

Karjalaisia perinteitä vaalien menimme toki rotinoille. Naistoimikunnan edustajat leipoivat muhkean rotinarinkelin, jonka sisään aseteltiin käkimuotilla tehtyjä pipareita, tuliaisiiin kuului lisäksi myös kakku sekä hammasraha, joka oli pistetty pieneen piirakan malliseen kolikkokukkaraan. Näin tälle pikkumiehelle heti syntymästä asti haluttiin istuttaa näitä Karjalaiseen perinteeseen liittyviä asioita.

Hiitolan Pitäjäseuran hallituksen ja kaikkien 448 jäsenen Lämpimät Onnitellut pienokaiselle ja hänen perheelleen.

*Ei pieni puu vielä myrskystä tiedä,
Ei pieni puu vielä myrskyä siedä!
Ole suojana myrskyssä suuri puu,
että pienelle juuret vahvistuu*

Raija Laaksonen

Siirtolava ja muuttolaatikat odottavat täytettä. Kuvat: Kalevi Vehviläinen

”Evakkoon” lähti Aino

Imatralle vei Kurkijoen Haapavaaran tytön retki aikoinaan, herkimmissä teini-iässä, monen mutkan kautta. Nyt vei Espooseen. Aino Vehviläinen (os. Lukka, s. 1926) muutti omakotitalostaan mukavaan kerrostalokaksioon. Ystävät olivat jo melkein kaikki kaikonneet Imatran suunnalta, suurin osa luonnollista reittiä. Oman talon tontti ja muu huolto alkoi käydä voimille. Muuttoon ei vaikuttanut itärajan läheisyys tällä kertaa.

Mutta muutosta voi sanoa, ettei se ole helppoa. 45 vuoden aikana oli kertynyt uskomaton määrä tavaraa, joilla jokaisella oli historia. Harmillista oli heittää pois, mutta onneksi suuri osa meni myös kierrätykseen ja tarvitseville.

Vintiltä löytyi vanhoja suksia, sauvoja, monoja, luistimia, mailoja, koulukirjoja, vaatteita, rukki ja ties mitä. Kaikkea ei kuitenkaan laitettu pois. Pitää ihmisen saada mukaansa myös jotain vanhaa ja tuttua, vaikka tilaa ei enää niin paljon olekaan. Kyllä Ainon ikäiset ja samoja asioita kokeneet tietävät, että aina ei ole kaikkea ollut saatavissa, oli pitänyt tulla toimeen pienellä. Sitä voi olla meidän vähän nuorempien vaikea tajuta, kun periaatteessa ja käytännössä mistään ei ole pulaa.

Muutto sujui hyvin. Naapurit olivat auttamassa asioissa. Pakattiin astioita sanomalehtipapereiden kanssa muuttolaatikoihin. Vaatteita pahvilaatikoihin tai muovisäkkeihin. Ka-

lusteita otettiin mukaan mitä mahtui. Kolme, neljä päivää siinä kaikessa meni. Taisi olla välillä itkua, mutta myös naurua. Isän haudalla käytiin hyvästelemässä. Taidettiin kuulla, kun Mauri sanoi että ”hyvä kun sie muutat nyt, nähdään sitten myöhemmin”.

Ja tuleville muuttajille voi kertoa, että erilaisten papereiden, sopimusten, osoitteen muutosten ja muiden asioiden kanssa menee aikaa. Puhelimella ei meinaa saada ketään kiinni. Jo-

ko on mentävä paikan päälle tai yritettävä netissä.

Muutto alkaa olla jotakuinkin valmis, mutta projekti jatkuu. Maisemat ovat muuttuneet, piha on vaihtunut parvekkeeksi, sauna lämpiää sähköllä, hissi pitää opetella, kaupat ja monta muuta asia. Mutta ajan mukana on elettävä. Onneksi talossa asuu saman ikäluokan senioreita.

Ja Karjalan piirakoita tullaan paistamaan!

Kalevi Vehviläinen

Jäähyväiset Imatran hautausmaalla.

Hiitolan perinnesukat

Käsityöt ovat osa karjalaista perinnettä ja perinteen säilyttäminen myös jälkipolville on tärkeää. Kuvassa syntymäpitäjäni Hiitolan perinnemallikuvion mukaan neulomiani sukkia. Ritva Tillqvist (Tattari) Lahti, kuva: Tiina Tillqvist

Minun Karjalani - valokuvanäyttely kiertueella

Minun Karjalani -valokuvanäyttely kiertää Suomea. Katso tästä, milloin näyttely on tulossa kotikulmillesi. Tervetuloa tutustumaan näyttelyyn!

Kilpailun viipurilaisille voittajille 9-vuotiaalle Dmitri Loginoville ja nuorten sarjan voittajalle 16-vuotiaalle Ivan Lopatkolle palkinnot luovutetaan tänään perjantaina Viipurissa.

Kiertueaikataulu:
29.10.–25.11.2010 Viipuri, Aalto-kirjasto

Lasten sarjan voittajan Dmitri Loginovin voittajakuva.

1.–31.12.2010 Kotka, kaupunginkirjasto (Kirkkokatu 24)
10.–28.1.2011 Helsinki, Pasilan kirjasto (Kellostie 9)
1.–28.2.2011 Hamina, pääkirjasto (Rautatienkatu 8)
7.–19.3.2011 Hämeenlinna, kaupunginkirjasto (Lukio-
katu 2)

21.3.–3.4.2011 Joensuu, Pohjois-Karjalan maakuntakirjasto (Koskikatu 25)
5.–17.4.2011 Helsinki, Palvelutalo Sofia (Kuvernöörintie 14)
1.–30.6.2011 Laitila, kirjasto (Kauppakatu 5)
5.9.–24.9.2011 Pori, pääkirjasto

Kalksalolaisten syysjuhla Hämeenlinnan Loimalahdessa - muisteluja, matkakuvia ja leppoisaa yhdessäoloa

Kalksalo-seuran syysjuhla järjestettiin tänä vuonna sunnuntaina 10.10.2010 Hämeenlinnan seurakunnan leirikeskuksessa Loimalahdessa. Hienon ja aurinkoisen syysään suu- simassa tilaisuudessa oli läsnä lähes 60 osanottajaa. Kalksalo-seura on Laatokan rannikko- ja saaristokylän, Kalksalon, asukkaiden ja heidän jälkeläistensä perustama yhdistys, joka mm. kerää perinnetietoa ja toimii entisten kalksalolaisten ja heidän jälkeläistensä

yhdyssiteenä. Vuosittain pidettävä syystapaaminen toimii keskustelu- ja kohtaamispaikkana, jossa muistellaan menneitä ja kerrotaan tarinoita, jotka samalla välittyvät myös nuoremmille osanottajille.

Kalksalosta oli lähdettävä syksyllä 1944 eli 66 vuotta sitten. On merkillepantavaa, että yhteisissä tapaamisissa on edelleen mukana Kalksalossa asuneita, joilla muistot ovat tuoreina mielessä, vaikka ne ovat jo vuosikymmenten takaisia. Ilahdutta-

vaa on, että Kalksalossa asuneiden lisäksi mukana on paljon toisen ja kolmannen polven kalksalolaisia, joille muistelut tarjoavat arvokasta ja mielenkiintoista tietoa suvun asuinseudulta.

Matkoja Karjalaan ja Kalksaloon on tehty heti sen jälkeen kun sinne saatiin päästä. Monet suvut ja perhekunnat ovat jo käyneet useitakin kertoja. Tämänkertaisessa seuran tapaamisessa esillä olivat viime kesänä tehdyt eri ryhmien matkat. Näiden kuvasatoa ihasteltiin

ja nostalgisia mietteitä tuli mieleen.

Niutasen riutalta näkee Valamon kultaiset kupolit

Kalksalo-seuran ensimmäisen oma Karjalan-matka toteutettiin vuonna 2006 ja toinen vuonna 2008. Osanottajia näillä matkoilla on ollut kolmisenkymmentä. Kalksaloon meno vaatii aina hieman järjestelyjä, mutta aina sinne on onnistuneesti päästy. Seuraava matka on tarkoitus jär-

jestää kesällä 2011. Alustavia suunnitelmia jo on, mutta yksityiskohdat ovat vielä auki. Riutalla käynti tuntui kuitenkin olevan toivomuslistalla kärkipäässä. Tämä Niutasen riutan nimellä tunnettu Kalksalon vuori kohoaa 73 metriä merenpinnasta. Sen laelta näkyy pitkälle Laatokalle ja kirkkaalla säällä jopa Valamon kultaiset kupolit siintelevät.

Kalksalo-seura on julkaissut oman kyläkirjan, ”Kalksalo - kylä Lumivaarassa”, joka valmistui kesällä 2003.

Sen tekemiseen saatiin tukea mm. Tampereen yliopiston Virtain kulttuuritutkimuskeskuksesta, ja se hyväksyttiin ko. laitoksen Tutkivi-sarjaan. Kirjan ensimmäinen painos myytiin loppuun ja toinen täydennetty painos tehtiin kesällä 2005. Tarinoita Kalksalosta tuntuu olevan ja sen vuoksi uuden kyläkirjan suunnittelu on pantu vireille ja aineistoa on jo valmiina. Syystapaamisessa aktivoitiin jäseniä kirjoittamaan ja kertomaan muistojaan niin elämästä Kalksalossa kuin tunnelmista sinne tehdyiltä matkoilta.

Muitakin kirjoja seuralla on. Eeva Tervo on suunnitellut ja toimittanut kirjaksi vanhaan kalksalolaisaiheeseen perustuvan kertomuksen ”Seikkailu Kalksalossa” sekä kirjoittanut myös kaksi muuta kirjaa: Samulinnotkon lapset ja Lahdenpohjasta Marinkylään.

Risto Viitanen

Karjalan mäntyä halattiin kotiseutumatkalla

Kotiseuturetki oli tosi mieleenpainuva ja hyvin järjestetty. Joka päivä sitä muistellee siskon ja tätien kanssa. Oli tosi liikuttavaa seisoa

isän lapsuudenkodin raunioilla. Vihdoin saatiin halata toista niistä isoista männyistä, joista oli kuullut puhuttavan lapsuudesta saakka.

Molemmat männyt olivat vielä hyvissä voimissa.

Maire Uschanov

Nyt on halattu Karjalan mäntyä. Airi ja Maire mummolan pihalla Perämaässä Ihojärvellä. Iso halaus myös iloisille oppaille, kuljettajille ja koko matkaseuralle 26.-29.8.2010.

Ahokkaan Matin tyttäret Airi ja Maire Vätikän hiekoilla. Tuotiin pussillinen hiekkaa ja pullollinen Laatokkaa kotiin tuliaisina.

Elämää Kantolassa

Lapsuuden kotikylässä riimiteltiin, kuinka mäki tervehtii toista mäkeä ja vierasta katsotaan kummeksuen. Mäkeä olikin pihasta lähien menness tullen ja vielä maantiellä enemmän. Meitä karjalaisia ilmaantui kylään pari perhettä ja olimme osin vieraita pitkään.

Nyt vuosien jälkeen tarkastelen asioita eri tavalla ja toki myös ymmärrän monia sellaisia asioita, joita en silloin osannut ajatella.

Olihan etenkin isälle elämä antanut raskaan taakan; vakava haavoittuminen talvisodassa, kodin menetys ja ensimmäinen evakko aika Porin pohjoispuolella, jossa pitkän sairaalavaiheen jälkeen alkoi uusi elämä. Siellä hän löysi äitini.

Heti, kun sai palata Karjalaan, niin isäni, äitini ja muu perhe palasi Karjalaan. Myös isoisäni ruumis siirrettiin vieraasta mullasta kotiseudun multiin.

Koskaan ei puhuttu siitä, mitkä olivat tuntemukset, kun vauraalta tilalta lähteneen täytyy alkaa täysin tyhjältä.

Jälleenrakentaminen, sota ja seuraamukset. Turvapaikka oli länsirannikolla, mutta uudet olot odottivat ruotsalaisalueella. Vielä oli muutettava satojen kilometrien päähän ruotsalaispykälän vuoksi. Isä oli jo käynyt katsomassa kylmää tilaa ja teki aikanaan asianmukaiset sopimukset. Joskus myöhemmin hän harmitteli, että olisi ollut parempi paikkakin. Sen sai

toinen, siellä viljely kuitenkin loppui hyvin varhaisessa vaiheessa. Se tuntui hänestä ikävältä.

Ensin vieraissa nurkissa ennen kuin pääsi oman puutteellisen talon tiloihin. Niin kauan kuin muistan oli raivausta, kantoja, kantojen kääntöä, niiden polttoja ja jämien keräilyä kynnökseltä. Koskaan ei puhuttu siitä, mitkä olivat tuntemukset, kun vauraalta tilalta lähteneen täytyy alkaa täysin tyhjältä. Ei rakennuksia, vain pieni peltolämpäre. Ei ollut illanistujaisia tai naapurin ukot tulleet viettämään pyhää turinoiden. Siirtolaisilla ei käyty. He olivat vieraita. Toisaalta ei ollut edes aikaa kanssa käymiseen. Oli vain työtä ja taas työtä.

Hiljalleen kanto kääntyi toisensa jälkeen, aura viilsi uusia vakoja.

Hiljalleen kanto kääntyi toisensa jälkeen, aura viilsi uusia vakoja. Peltola kasvoi ja toimeentulo kehittyi.

Toki kohokohtia oli työn keskellä. Kesäiset pitäjäjuhlat, entisten naapurien tapamiset hyvinkin kaukana. Samoin kuin sukulaisten luona käynnit.

Omalta kohdalta olen monesti miettinyt, että miksi juuri minä olin aina isän matkassa, kun hän lähti näille sukulais- ja naapurimatkoille. Ehkä äiti ajatteli juuri tuota isän invaliditeettia. Matkat olivat itselleni ainutlaatuinen rikkaus. kuuntelin, millaista oli ennen kotona. Sain selailusta tietoa, mitä ei ole missään oppikirjassa. Hengessä

olen aina elänyt siellä. Miesten kaipuu omille paikoille oli suuri ja odotettiin Karjalan saantia takaisin. Minäkin odotin ja odotan vieläkin.

Jos kylmässä tilalla oli työtä vanhemmilla ja hevosella, niin oli lapsillakin Toisaalta rikkaus kasvaa ”kantojen joukossa”. Juuri kantojen takia tilamme nimeksi tuli Kantola. Peltosen raivaus tarjosi lapsille moninaista puuhaa tai jopa itse saattoi keksiä sitä. Työ ei tuntunut pahalta. Oli ilo oppia uutta ja vaativampaa.

Jo varhaisessa vaiheessa eläinten hoito tarjosi erilaisista puuhaa. Hevosen vienti ja haku laitumelta, sen käyttö pajassa kengitettävänä, sen taluttaminen sahan edessä ja monet muut työt. Kun kotiseudun historia valmistui v. 1952 oli merkittävää lukea hevosemme suvusta ja ihailla isäoriin upeaa pitkää liinaharjaa.

Myös aivan alusta saakka lehmä oli uteliaisuuteni kohde. Sarvipää oli yhtä utelias minusta ja koukkasi hameen helmasta. Onneksi helman käänne kesti, että aikuiset pääsivät hätiin. Se ei lannistanut, vaan koko kotielämäni iloihin kuului lehmien skraappaus sekä niiden laitumelle vienti ja haku sekä paimentaminen. Tietenkin piti olla mukana, kun lehmä vietiin kylän sonneille. Tuntui merkittävältä, kun kylässä oli karjailtoja ja voi lähteä sinne aikuisten mukaan.

Juuri kesäaikaan kaikki eläimet, niin suuret kuin pienet tarjosivat monenlaista huolehtimista. Se kaikki oli

mukavaa, vaikka joskus liikaistakin.

Heti, kun saimme polkupyörän ja opin ajamaan sillä, toimintoni laajenivat. Vanhempani laittoivat minut hakemaan sitä tai tätä, jopa porsaita ja siemenviljaakin.

Jos joku työ oli hankala, niin se oli maidon vienti laiturille, koska ensimmäisenä oli vastassa ylämäki. Opin kuitenkin ottamaan vauhtia, että selvisin kuorman kanssa mäen päälle. Samoin keplotellen sain kannun maitolaiturille.

Talvisin eläinten kanssa puuhastelua saattoi harrastaa vain viikonloppuisin, koska päivät pitkät menivät oppikoulussa kaupungissa.

Valitessani maatalousammatin ajattelin, että kun pääsemme Karjalaan, minulla täytyy olla taito viljellä isieni maata. Sitä pääsyä odotan edelleen!

Joskus talvisilla lomilla oli lähdeittä isän kanssa metsätöihin. Tosin minusta ei ollut muuhun kuin puiden karsimiseen.

Koska ei ollut televisiota, kaikki harrastus piti löytää ympäristöstä. Se antoi paljon, vaeltaminen metsässä ja yleensä luonnossa tutustutti moniin kasveihin, sieniin ja opetti havainnoimaan erilaisia asioita. Läheinen vesialue antoi kesäiset uinti-ilot ja talvella saattoi leikkiä jäällä. Kuitenkin hiihto oli kaikkein parasta ja latuja myöten voi tehdä pitkiäkin lenkkejä kuten kesällä pyörällä. Ystäviä oli pitkiäkin matkojen pääs-

Kirjoituskilpailu ”Uusilla asuinsijoilla”

Tämän vuoden lehdissä tullaan julkaisemaan kaikki kirjoituskilpailuun osallistuneet kirjoitukset. Ne kertovat monipuolisesti asettautumisesta uusiin kotipaikkoihin ja oman paikan löytämisestä vieraassa ympäristössä kaukana koti-Karjalasta.

Sarjan aloittavat palkitut ja kunniainmaininnan saaneet ja sen jälkeen muut hyvät kirjoitukset vapaamuotoisessa järjestyksessä.

Kirjoittajan esittely:

Nimi: **Paula Penttilä**

Syntymäkotikunta: **Merikarvia**

Nykyinen asuinkunta: **Lappeenranta**

Mikä sinut innosti osallistumaan?

Lehtijuttu. Olen tehnyt esitelmiä ko. aiheesta

Löytyikö aihe helposti?

Kyllä.

Millainen on sinun Kurkijokesi?

En ole kurkijokelainen, mutta se on ollut läheisesti elämässä kesästä –67. Mielessä Laatokan laineet, viljava, edistysellinen maatalouspitäjä.

Millaisista asioista haluaisit vielä kirjoittaa?

Niitä on paljon ja laaja-alaisesti.

ja yhteydet eri puolille sitä laajenivat vanhemmillakin. Itse olin löytänyt jo koulu-aikana omat linkitykseni. Nyt jälkepäin ajattelen lämmöllä kaikkia niitä töitä, joita sain tehdä lapsuudessa ja nuoruudessa kotona. Ne ovat olleet rikkaus ja voimavara sekä vahvuus kovaan työhön ja pitkiin työpäiviin. Valitessani maatalousammatin ajattelin, että kun pääsemme Karjalaan, minulla täytyy olla taito viljellä isieni maata. Sitä pääsyä odotan edelleen!

”Elämää Kantolassa”

Ferenc Juhászin juhlakonserttisarja huipentuu konserttiin Heimolinnassa

Unkarilaissyntyinen alttoviulisti Ferenc Juhász on toiminut Loimaan seudulla viulunsoitonopettajana ja muusikkona jo yli kahdenkymmenen vuoden ajan. Tä-

män ja taiteilijan lähestyvän 50-vuotispäivän kunniaksi Loimaan kulttuuripalvelut on kuluvan vuoden aikana järjestänyt neljän juhlakonsertin sarjan, joka huipentuu

perjantaina 12. marraskuuta klo 19.00 Heimolinnassa pidettävään juhlakonserttiin.

Tilaisuudessa kuullaan kaksi konserttoa orkesterin säestyksellä. Georg Philipp Telemannin G-duurikonser-ton ja Antonio Vivaldin g-mollikonser-ton säestyksestä huolehtii Loimaan seudun musiikkiopiston rehtori Vesa-Pekka Hiukkasen johtama Loimaan kamari-orkesteri.

Konsertissa kuullaan myös Mozartin a-molliviululonaatti ja Carl-Maria von Weberin Andante ja unkarilainen rondo Anna Vainio-talon pianosäestyksellä. Lisäksi tarjolla on unkarilaisen Béla Bartókin duoja Ferenc Juhászin ja hänen poikansa Ferenc Juhász nuoremman tulkitsemia.

Liput 10/8 €, Loimaan Musiikista tai tuntia ennen ovelta

Käsityökilpailu 1.11.2010-28.2.2011 Neulottu lapsen, naisen tai miehen villasukkapari

Kilpailu aika

1.11.2010 - 28.2.2011 (4 kk). Tulokset julkaistaan touko-kuussa 2011.

Kilpailutyö

Neulottu lapsen, naisen tai miehen villasukkapari. Ei erikseen naisten tai miesten sarjaa.

Materiaali vähintään 30 % villaa. Kilpailussa arvioidaan vain neulomalla tehty työ, muita tekniikoita ei oteta vastaan.

Osallistuminen

Työt lähetetään kunkin alueen karjalaisseurojen piirin kautta. Osallistujan ei tarvitse olla piirin jäsen. Karjala-kortin omistavien kilpailijoiden on mahdollista saada työn toimituskulut omalta seuralta tai piiriltä.

Kilpailun järjestäjä

Karjalan Liiton naistoimikunta pidättää oikeuden muuttaa esimerkiksi sarjajakoa arvioinnin yhteydes-

sä, mikäli kunakin vuonna annettu kilpailutehtävän luonne antaa siihen aiheita. Arvioinnin tekee naistoimikunnan kokous mahdollisesti asiantuntijoiden avustuksella. Kilpailussa palkitaan vain kilpailuohjeen mukaisesti valmistettuja töitä.

Kilpailutyön merkitseminen

Tekijän nimi ja osoitetiedot sekä piiri merkitään työhön lujasti ja niin, että ne eivät ole näkyvissä työtä arvioitaessa. Kilpailutöiden palautumisesta tekijälleen vastaa piirin henkilö, joka on työn vastaanottanut.

Karjalaisseurojen piirin tehtävät

Käsityökilpailutyöt toimitetaan kunkin piirin kilpailuvastaavalle, yleensä piirin naistoimikunnalle.

Mihinkään piiriin kuulumattomat suku- ja pitäjajako arvioinnin yhteydes-

työnsä sen piirin kautta, minkä alueella on seuran kotiosoite.

Piirissä valitaan sarjojen kolme parasta toimitettavaksi valtakunnalliseen kilpailuun.

Piireissä arvioinnin tekee kilpailuvastaava naistoimikunnan tai piirikokouksen avustamana. Piiri voi pal-kita sinne lähetettyjä töitä niin halutessaan.

Piirien naistoimikuntien/piirien tulee vastata valtakunnalliseen kilpailuun lähetettyjen töiden postitus-tai toimituskuluista. Piiriin kuulumattoman kilpailijan on vastattava itse piirin kilpailuun asti myös työn palautuskustannuksista.

Piirit voivat neuvotella kilpailutöiden tekijän kanssa, luovuttaako tämä työn piiriin käyttöön esimerkiksi varainhankintaan myyjäisissä tai arpajaisissa.

Ferenc Juhász esiintyi Kurkijokelainen-lehden 60-vuotisjuhlissa viime syksynä. Kuva: Jukka Virtanen

Asukkaita palaa Kurkijoelle 1942, Kurkijoen kunnan hevoskatos. Pekka Kyytinen, Anni Kyytisen kokoelma.

Olisiko Alaska uusi kotimaamme, jos Suomi olisi miehitetty?

Televisiossa YLE1 kanavalla 23.10. esitettiin mielenkiintoinen ja monenlaisia ajatuksia herättänyt juttu. Olisiko Alaska uusi kotimaamme siinä tapauksessa, että Suomi olisi miehitetty talvisodan jälkeen? Tämä asia nousi otsikoihin siksi, että nyt oli saatu uutta tietoa siitä miten Yhdysvallat harkitsi vakavasti talvisodan suomalaispakolaisten asuttamista Alaskaan, jos Neuvostoliitto olisi valloittanut Suomen.

Oulun yliopiston dosentin Oinas-Kokkosen tekemän tutkimuksen mukaan Yhdysvalloissa puuhattiin Neuvostoliiton suurhyökkäyksen aikana talvella 1940 uuden ”Amerikan Suomen” perustamista Alaskaan. Yhdysvallat pitäytyi siinä käsityksessä että ei ole sodassa Suomen kanssa, vaikka liittolaisensa Stalinin Neuvostoliitto niin olikin. Silloin ajateltiin, miten Alaskan sydänmaassa Yukonin joen sivuhaaran Tanana-joen seudulla metsät pursuavat villieläimiä, kesällä aurinko paistaa läpi yön ja talvella taivaalla loistavat revontulet. Tästä alueesta olisi tullut 70 vuotta sitten ”Amerikan Suomi”, jos esitykset suomalaispakolaisten asutta-

misesta Alaskaan olisivat toteutuneet.

”Fairbanks Rovaniemen korkeudella

Tutkimuksen mukaan amerikkalaiset pitivät Alaskan erämaiden karuja oloja juuri sopivina suomalaisille. On myös huomattava, että vaikka pidämmekin Alaskaa Siperiaan verrattavana karuna tundran erämaana, niin Fairbanksin kaupunki sijaitsee aivan napaiirin tuntumassa eli lähes samalla korkeudella kuin Rovaniemi.

Amerikkalaiset arvelivat, että suomalaiset olisivat kokeneet omikseen myös alueen kovat pakkaset ja miljoonat hyttys. Dosentti Oinas-Kukkosen tutkimuksen mukaan ”Uuden Suomen” perustamista harkitsivat Yhdysvaltain sisäministeriö ja tärkein suomalaisia avustanut yhdysvaltalaisjärjestö Finnish Relief Fund, joka toimitti raha-apua sodan runteleman Suomen siviileille.

Yksityiskohtaisimman esityksen Uuden Suomen perustamisesta Alaskaan teki kaksi nuorta älykköä, jotka ehdottivat suomalaispakolaisten asuttamista

Keski-Alaskaan, Yukon-joen lähes tuhatkilometrisen sivujoen Tananan seudulle. Lähin kaupunki on Fairbanks. Taustalla oli paitsi halu auttaa Suomea, jonka taistelu suurvaltaa vastaan levisi tiedotusvälineissä talvella 1940 ympäri maailmaa, myös halu kehittää Alaskaa.

Suomalaisia pidettiin valkoisina supermaanviljeilijöinä, koska kansa pystyi viljelemään maata Pohjolan karuissa oloissa. Siksi se onnistuisi myös Alaskassa, järkeilivät Amerikan Suomen puuhamiehet. Tutkija pitää kiinnostavana myös sitä, että suomalaisia keuhuttiin älykkäiksi. Se liittyy siihen, että nuoren itsenäistyneen Suomen alkutaipaleella kirjoiteltiin maan edistyskäsikirjasta, ja ehkä sotamenestyskin vaikutti ajatteluun.

”Suomalaisia Alaskassa jo 1840- luvulla

Vaikka edellinen kuulostaa erikoiselta ja herättää voimakkaita tunteita, niin tuolla ajatuksella on kuitenkin historiallinen tausta. Suomalaisilla on nimittäin ollut suhteellisen suuri vaikutus Alaskassa

alueen kuullessa Venäjään. Alaskan kuvernöörinä toimi kaksi suomalaista: Arvid Adolf Etholén vuosina 1840–1845 ja Johan Hampus Furuholm vuosina 1859–1864. Myös Venäläis-amerikkalaisen kaupakomppanian johdossa oli monia suomalaisia. Alaskan suomalaisväestöön kuului tiedemiehiä, upseereita ja taloudenhoitajia, mutta suurin osa oli merimiehiä ja käsityöläisiä.

Suomalaisia muutti Alaskaan pääasiassa 1830–1850-luvuilla. Kuvernööri Etholén sai luvan luterilaisen seurakunnan perustamiseen Sitkan alueelle (on nykyisin pinta-alaltaan suurin Yhdysvaltain kaupunki, vaikka asukkaita siellä on vain n.10 000). Näin Uuden Arkangelin luterilainen kirkko perustettiin ja suomalaiset toimivat sen kautta.

Vuosina 1840–1845 kirkon ensimmäisenä ja ainoana pastorina toimi Suomen kansakoululaitoksen tuleva perustaja Uno Cygnaeus, joka piti Alaskan ensimmäisen luterilaisen jumalanpalveluksen 23. elokuuta 1840. Kirkon valmistuminen mahdollisti luterilaisten ja siten myös suomalaisten välisen yhteydenpidon vahvistumisen. Cygnaeus myös organisoi Sitkan koulutusta omaksumiensa uusien keskieuropalaisten ideoiden pohjalta.

Kirkonkirjoista selviää, että jo 1820-luvun alkuvuosina Sitkassa on asunut muutamia suomalaisia merimiehiä. Vuonna 1840 kuvernöörin vaimolle Margaretha Sundwall Etholénille annettiin tehtäväksi perustaa Sitkaan tyttökoulu, jonne Etholénin rinnalle toiseksi opettajaksi tuli myös suomalainen Maria Fri-Fredenberg.

1850-luvun lopulle asti Alaska kuului siis Venäjälle. Turkisten saatavuuden romahdettua siirtokunnan asukkaiden määrä oli vähenemässä. Kuvernööri Furuholm yritti viivyttää Alaskan myyntiä Yhdysvalloille ja yritti muutenkin pitää kasassa siirtokunnan asutuksen. Suomalaisväestöä ei kuitenkaan enää juurikaan tullut lisää. Lisäksi osa suomalaista pyrki venäläistymään mm. kääntymällä ortodoksisuuteen, jotteivät olisi erottuneet venäläisistä. Alaska ei kuitenkaan enää ollut Venäjälle tuottoisa suurten etäisyyksien ja kuljetuskustannusten vuoksi ja niinpä v. 1867 alue myytiin yhdessä Aleuttien saarten kanssa Yhdysvaltain valtiolle 7,2 miljoonalla dollarilla. Sen jälkeen monet suomalaisista lähtivät takaisin Suomeen tai muualle Venäjän valtakuntaan.

”Saamme olla kiitollisia

Suomi on rakennettu suuria uhrauksia tekemällä ja sotien jälkeen maamme rakentajat ovat maksaneet maastamme kovan hinnan nälän ja puutteen, sekä sotakorvausten muodossa. Saamme olla kiitollisia siitä, että olemme voineet pysyä Suomessa. Jos asia

olisi toisin, niin kuka tietää olisiko kohtalo vaikuttanut siihen että monet meistä asuisivat nyt Alaskassa ja nuoremmat polvet olisivat käyneet sikäläistä koulua ja omaksuneet amerikkalaisen elämäntavan.

Tämäkään ei välttämättä olisi niin huono asia, miltä se aluksi vaikuttaa. Jos vertaamme tilannettamme naapurimaahamme Viroon, niin sieltähän kymmenet tuhannet pakolaiset lähtivät Yhdysvaltoihin ja kovalla työllä joutuivat omaksumaan uuden kulttuurin, kielen ja tavat. Vastapainoksi he saivat työtä ja heidän talutensa sekä elämänlaatunsa kohentui.

Nyt monet entisten Viron pakolaisten jälkeläiset ovat palaamassa takaisin voimakkaasti kehittyvään kotimaahansa ja myös saaneet sieltä huippuvirkoja. Niin teki myös Viron nykyinen presidentti, Tuomas Henrik Ilves. Hän syntyi Tukholmassa ja varttui nuoruutensa New Jerseyssä, Yhdysvalloissa. Ilves opiskeli Kolumbian ja Pennsylvanian yliopistoissa psykologiaa, valmistui maisteriksi vuonna 1978 ja palasi Viroon vuonna 1993 maan itsenäistyttyä ja Neuvostoliiton hajottua.

Teksti: Jaakko Taitonen

Alaska tänään

Alaska on Yhdysvaltojen pohjoisin ja pinta-alaltaan suurin osavaltio. Alaskassa asuu noin 660 000 asukasta alueella, jonka pinta-ala on yli 5 kertaa Suomen kokoinen. Maaraja sillä on idässä Kanadan kanssa. Osavaltiossa on suuret luonnonvarat, muun muassa öljyä, kultaa ja kuparia.

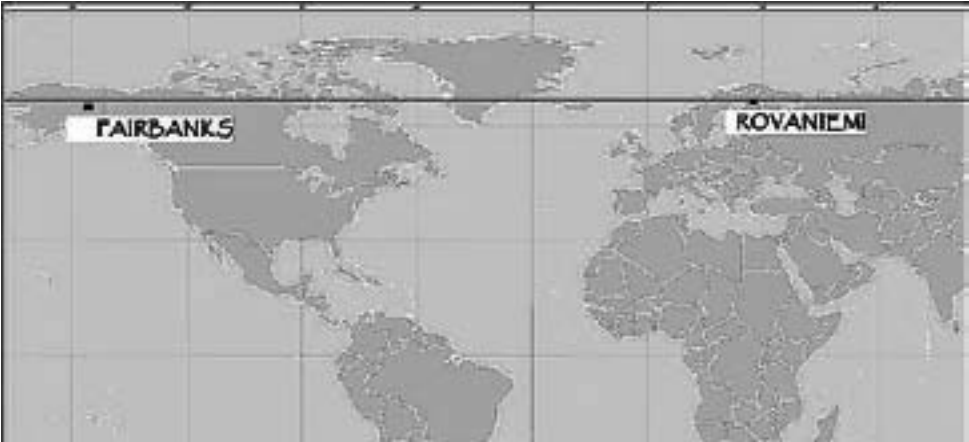
Pääkaupunki:	Juneau
Suurin kaupunki:	Anchorage
Pinta-ala :	1 717 854 km ²
- Maa-ala :	1 481 347 km ²
- Vesiala:	236 507 km ² (13,77 %)
Leveys	1 300 km
Pituus	2 380 km
Väestö (2005)	
- Asukkaita	663 661
- Asukastiheys	0,45/km ²

Alaskassa on kaikkiaan 143 kaupunkia, joista monien väkiluku on vain sadan asukkaan luokkaa.

Kaupunki	2010 ennuste	Kasvu vuodesta 2000	Prosentuaalinen kasvu
Anchorage	289 803	+ 29 520	11 %
Fairbanks	33 524	+ 2 200	6 %
Juneau	31 263	+ 552	2 %
Wasilla	11 473	+ 6 004	110 %
Palmer	9 307	+ 4 773	102 %

Väestö
1950 128,643
1980 401,851
2000 626,932

Rodullinen alkuperä
67,6 % Valkoiset
15,6 % Intiaanit / Alaskan alkuperäisasukkaat
4,1 % Latinot
4 % Aasialaisperäiset
3,5 % Mustat
5,4 % Sekarotuiset

Napaiiri kulkee aivan Alaskan Fairbanksin kaupungin ja Rovaniemen korkeudella

Talvisota tykkimiehen silmin osa 1

Antti Silvennoinen Kur-Akijoen Luhovaarasta palveli sekä talvi- että jatkosodan ajan ilmatorjuntatykistössä tykkimiehenä. Talvisodan aikana hän piti päiväkirjaa kirjatun viikkoon tapahtumat lähes päivittäin.

Antti Silvennoinen syntyi Heikki Silvennoisen ja Katriina, os Hamunen, vanhimpana poikana 4.4.1914. Hän avioitui 11.6.1939 Helmi Lankisen kanssa. Heille syntyi kolme tytärtä, Kaarina, Kyllikki ja Kristiina.

Antin käsin muistiinmerkityn talvisotapäiväkirjan on ”purkanut” ja kirjoittanut mitään lisäämättä tai poistamatta Antin tytär Kaarina Korhonen. Hänen mukaansa päiväkirjan ensimmäinen sivu on kadonnut, joten aloitamispäivämäärä ei ole tiedossa, mutta ensimmäinen päivä näkyy 27. lokakuulta 1939 kun Antti toteaa: ”tulihan meistä tykkimiehiä kuin tulikin. Kun olimme täysin oppineita muutimme aseisiin Suohovin pellolle 27. päivä lokakuuta ja muutimme asumaan maamieskoululle. Siellä olo ei tuntunut paljoakaan sodalta, koska saimme pari, kolme kertaa viikossa iltalomaa, ja näkihän muutenkin tuttuja. Sitä paitsi vaimo oli siellä töissä monta kertaa.”

Tätä Elisenvaaran aikaa oli Antilla edeltänyt useita viikkoja linnoitustöitä Karjalan kannaksella ja sieltä siirto Elisenvaaraan tykkikoulutukseen.

Päivämäärä, milloin varsinainen palvelukseen astumismääräys tuli on kadonnut päiväkirjan ensimmäisen sivun myötä. Seuraavasta kappaleesta alkaen teksti on sanatarkkaa sitaattia päiväkirjan sivuilta. Otteet on tämän kirjoittaja valinnut, pitäen ohjeena asioiden tärkeysjärjestystä. Monille päiville on merkitty, että ei ole tapahtunut mitään mainitsemisen arvoista tai sitten kirjoitettu ns. pikkuaasioista joten ne on ohitettu.

Tositimet alkoivat

- Sitten vihdoinkin saatiin kuulua, että Suomi oli julistettu sotatilaan. Tämä tapahtui minun nimipäivänäni **30. marraskuuta**. Pidin vielä sen kunniaksi kakkujuhlat. – Kun olimme kaikki koulut käyneet ja täysin oppineita, saimme kuulla että sotaretkemme alkaa.

Tulin iltalomalta tiistai- aamuna, siis **19. joulukuuta**, ja menimme teelle. Vänrikki sanoi, että tämä on viimeinen päivä Elisenvaarassa. Meille tuli kiire, soitimme kotiin. Omaiset kävivät katsomassa ja toivat evästä ja rahaa. Minuakin kävi vaimo katsomassa, toi evästä ja vaatteita. Emme tienneet mihin lähdetään. Mutta illalla saimme tietää. Luut-

nantti sanoi, että mennään Heinjoen maastoon. Silloin meitä rupesi vähän arveluttamaan. Illalla läksimme kahdeksalla autolla. Se oli hieno kolonna.

20.12. Rajalle. Kun pääsimme Antreasta eteenpäin, rupesi tykkien musiikki kuulumaan. Se kuulosti ensin hauskalta, mutta kun ajoimme eteenpäin, jyrinä kasvoi. Autot kiisivät kauheaa vauhtia. Oli hauskaa kun autot muuttuivat valkeiksi.

Sitten tuli vähän outo sattuma. Meidän autosta loppui bensa. Matkaa oli vielä kuulemma melkein 10 kilometriä. Meistä tuntui, että olemme jo melkein rintamalla, kun tykkien ääni kuului läheltä. – Sanotaan, että kun hätä on suuri, on apu lähellä. Tuli meillekin apu. Takaapäin tuli kuorma-auto ja veti meidät Heinjoen kirkolle, mistä saimme bensa. Matkasimme eteenpäin. Tulimme Heinjoen asemalle. Kyllä se oli kurja paikka. Siellä oli pommin tuhoja monessa paikassa ja asunnot oli naamioitu. Oli kärryjä, rekiä ja pyöriä ihan lukemattomia.

Menimme erälle mäelle, mihin pantiin aseet ampu- makuntoon. Ei meillä ollut aikaa kaivaa asemia, kun ryssä häiritsi meitä. Tuli koneita. Yksi ampui meitä konetykillä. Neljä ammusta meni pihaan, yksi putosi pihalla seisovasta vääpelistä kahden metrin päähän ja repi rukkasen, ei muuta. Meille tuli ammuksia sinne mäelle, että männylatvat katkeilivat. Päivällä kaivelimme tykkimonttua ja välillä ammuimme. Ruokaa saimme illalla, siis vuorokauden kulluttua. Saimme hapannutta hernekeittoa, josta saimme kauhean vatsataudin.

Menimme illalla kämpille, joka oli radan varrella 20 metrin päässä ja rupesimme syömään. Ryssä antoi meille oikean tervehdyksen, pudotti kolme pommia, joista yksi putosi radan toiselle puolelle metsään ja antoi kauhean jymäyksen. Tuntui, että rakennus kaatuu. Toinen putosi tykkien taakse ja kolmas tähytystornin taakse. Jyrinä oli kauhea. Minä luulin, että kaikki hajoaa, koko asema. Mutta mitään vaurioita ei tullut. Sellainen oli ensimmäinen ilta Heinjoella.

Tuli seuraava päivä, siis **21. joulukuuta**. Se oli kirkas päivä. Teimme asemat valmiiksi. Toisena päivänä ammuimme yhden koneen alas, ja illalla saimme etsiä niitä ryssiä, jotka putosivat koneen mukana. Koneessa oli kolme miestä, joista yksi kuoli koneen pudotessa ja kaksi lähti Heinjoen asemalle päin rautatien suunnassa. Meidänkin miehiä lähti heitä etsimään. Heidät löydettiin

Tykkimies on päässyt lomalle, kuvassa vaimo-Helmi ja Kaarina-tytär.

sinä yönä. Toinen ryssistä kerkesi ampuu suomalaisen kersantin konepistoolilla, mutta kyllä he kuolivat itsekin.

22.12. Päivä oli hyvin sumuinen. Silloin teimme korsua. En ennen tiennyt, mikä on korsu, mutta kun kävimme tekemään, sain nähdä. Se on maanalainen suoja, jossa on laudasta seinät ja hirrestä katto ja maata päällä metrin verran. Siellä on kyllä sirpalesuojassa, ja jos sattuu pieni pommi katonalle, se ei tule sisään.

Sitten tuli 23. päivä. Aamu valkeni rauhallisesti. Kun kello oli 10. ilmoitettiin saapuvan omia hävittäjiä 13 kappaletta. Ne tulivat Viipurin suunnalta ja lentelivät ristiin rastiin noin 15 minuutin ajan. Sitten ilmestyi vihollisen koneita suuri määrä ja alkoi komein näky, minkä olen koskaan nähnyt. Omat hävittäjät syöksivät ryssän pommikoneiden kimppuun. Ne syöksivät ylhäältä alaspäin ja ampui- vat konekivääreillä. Näimme kun ryssän koneet yksi kerrallaan syttyivät tuleen. Yksi palava kone syöksyi alas ja tuntui, että se tulee ihan meidän päällemme. Kyllä oli hurjan näköistä, kun kone paloi ja moottorit

vetivät täyttä vauhtia.

Sitten putosi vielä kaksi muuta konetta. Miehiä tuli laskuvarjoilla alas. Eräältä putosi tossu. Se oli kauhea näky, kun koneet pyöri- vät alas. Omat hävittäjät ampuivat kolme konetta, kaksi pakotettiin laskeutumaan Heinjoen kirkolle. Me olimme niin innostuneita, että kaikki aikoivat lähteä ottamaan kiinni miehiä, jotka putosivat. Siitä miehestä ei varmaan jäänyt paljoa jälkeä, jolta paloi laskuvarjo. Siitä koneesta, joka syöksyi päittäin maahan, kuului kauhea rysäys ja tuli savua. Me kävimme katsomassa koneen hylkyä. Oli siinä rojuja. Oli miehen raatokin, joka oli melkein muodoton. Pää oli murskana, jalka poikki, kumpainkin käsi poikki. Siitä koneesta oli hypännyt luutnantti ihan puiden latvojen tasalla ja jäänyt eloon. Mutta kun meidän miehet menivät luo, hän ampui itsensä. Pojat olivat niin raa'alla tuulella, että ryssä potki vielä ihan täysiaana, kun he koettelivat taskuja ja repivät arvomerkejä muistoksi. Samana iltana ammuttiin vielä yksi kone alas. Sinä päivänä jäi Kannakselle kuusi ryssän konetta.

Silloin **23. päivän** iltana meille sanottiin, että me lähdemme pois. Olimme hyvin mielissä, kun pääsimme pois täältä kau- hun paikasta. Meidän oli määrä mennä Sortavalaan, mutta kun emme joutuneet junaan meni toinen jaos. Me jäimme Sairalan asemalle.

Siinä olimme siis jouluaaton **24. päivän**. Meillä oli yksi hälytys, mutta koneita ei tullut. Me olimme päivän siellä ja saimme mukavan kämp- pän. Mutta illalla tuli sana, että meidän on lähdettävä Matkaselän asemalle.

Illalla lastattiin taas tykit junaan. Kun olimme läh- tövalmiit, tuli ilmahälytys. Menimme pois junasta, mutta emme juuri suojiin menneet, kun olimme niin monta rytinää nähneet. Viimein pääsimme junaan, koska koneita ei tullut. Lähdimme tulemaan. Minä otin kirjepaperia ja rupesin kirjoit- tamaan. Kirjoitin vaimolle, vaikka kulkevassa junassa on paha kirjoittaa. Viimeksi sain kirjeen valmiiksi. Sit- ten tulimme Elisenvaaraan ja annoin kirjeen naapurin pojalle Heinosen Erkille. Hän lupasi viedä.

Menimme suojeluskun- nan talolle juhlaillallisel- le. Siellä oli sydämellinen

vastaanotto. Kun tulimme jännittävältä retkeltä ja kun asemallakin oli ollut pom- mitus, meillä oli kertomis- ta molemmiin puolin. Me söimme, joimme ja kertoi- limme seikkailuistamme. Saimme lähettää terveisiä kotiin. Meitä pidettiin niin ystävällisesti, että en olisi koskaan uskonut. Meidän oli lähdettävä, kun juna ei seisonut kuin tunnin. Läh- tiessä meille toivotettiin hauskaa joulua ja onnea matkalle. Tulimme asemal- le, junassa oli neljä ryssän tankkia ja yksi panssariauto. Tutkimme niitä, nousimme junaan ja läksimme lii- keelle. Me saimme vielä onnentoivotuksia junan liikkeellä ollessa. Kun vii- mein pääsimme asemalta pois, kömmän ylimmäiselle lavalle ja vetelin unta hyvin raikkaasti ja heräsin vasta matkan päässä, nimittäin täällä Maaselässä.

Oli **jouluaamu** ja kello noin seitsemän. Purimme tavarat pois junasta ja läksimme viemään tykkejä aseisiin radan toiselle puolelle parin sadan metrin päähän. Sinne ei ollut tietä. Jouduimme ve- tämään tykkejä hangessa. Se kyllä kävi jouluaamun töis- tä. Viimein olimme perillä. Laitoimme tykit ampuma- kuntoon.

Päivällä tuli lentokone ja me ammuimme. Vähän ajan kuluttua saimme kuulla, et- tä se oli oma kone. Olim- me mielisämme, kun se ei pudonnut. Kävimme erään kerran lämmittelemässä yhdessä kämpässä, mutta ruokaa emme saaneet en- nen kuin illalla, ja sekin oli hyvin huonoa. Muutimme vielä asemapaikkoja tänne aseman toiselle puolelle. Kyllä meitä harmitti kun emme saaneet yhtään jou- lurauhaa.

Muutimme rautatieläis- ten uuteen rakennukseen. Illalla saimme seuratalolla kahvit jouluillan kunniaksi. Siellä oli kaunis kahvipöytä, siinä oli kahvikupit, joulupaketit ja savukelaatit. Joimme kahvia, laulelimme joululauluja, ja vääpeli piti puheen, ja meissä oli koh- ta juhlatunnelmaa. Kun oli laulettu, tupakoitu ja tarinoi- tu, tulimme kämpille ja ru- pesimme nukkumaan. Kun olimme valvoneet kolme yötä kyllä uni maistui.

Sitten minä pääsin lomal- le. Kyllä se oli niin hauskaa, kun sain luvan, että en oi- kein ymmärtänyt onneni suuruutta kun tiesin saavani nähdä vaimoani. Kyllä hän olikin mielisään, kun saa- vuin kotiin. Vaikka olivat- han toisetkin hyvillään, kun saivat nähdä minua. Palates- sani toin pojille paketteja ja terveisiä. Elämä oli sujunut entisellä tavalla.

Otteet pöimint
Arvi Heinonen

Karjalaisia pitäjä- ja kyläkirjoja Helsingin Kirjamessuilla

Karjalaisia pitäjähistorioita ja kyläkirjoja sekä pitäjälehtiä oli esillä Helsingin Kirjamessuilla Karjalan Liiton ja Karjala-lehden osastolla viime viikonloppuna.

Sunnuntaina päättyneillä Helsingin Kirjamessuilla, Helsingin Musiikkimessuilla ja Viini, ruoka & hyvä elämä –tapahtumassa kävi Helsingin Messukeskuksessa 79 536 kävijää. Vuonna 2009 nämä kolme messutapahtumaa järjestettiin ensimmäistä kertaa samanaikaisesti ja tuolloin tapahtumissa vieraili 76 843 kävijää.

Kirjamessuilla oli myös

kurkijokelaisia kirjoja myynnissä. Myyjänä ja esittelijänä messuilla mukana ollut Riitta Sainio kertoi, että kaikki myynnissä olleet kirjat menivät kaupaksi. Enemmänkin olisi mennyt, mutta emme osanneet varautua niin suureen menekkiin ja osa kirjoista loppui kesken jo alkupäivinä.

Liki 80 000 ihmistä käveli Helsingin Messukeskuksen käytävillä viime viikon torstain ja sunnuntain välisenä aikana järjestetyissä messutapahtumissa. Kuva: Markku Ojala, finnexpo.fi/mediabank

Karjalaiset kesäjuhlat Turussa 17.-19.6.2011

Kulttuurien kohtaamisia - Karjalaiset kohtaavat Suomen Turussa

Turku on Euroopan kulttuuripääkaupunki vuonna 2011. Euroopan katseet kääntyvät kohti pohjoista Itämeren kesäkuussa, kun karjalaisilla kesäjuhlilla tuodaan esille karjalaisuuden tuhatvuotista merkitystä Itämeren alueen kulttuurien kehitykselle.

Kulttuurit kohtasivat, kun siirtoväki saapui Varsinais-Suomeen. Monenlaisia törmäyksiä koettiin, kunnes karjalaiset löysivät oman

paikkansa uusilta kotiseuduilta.

Suomi monikulttuuristuu kovaa vauhtia ja kulttuurit kohtaavat tässäkin mielessä. Karjalaisilla on kokemusiansa pohjalta paljon annettavaa uussuomalaisille.

Karjalaiset kesäjuhlat järjestää Karjalan Liitto ja Varsinais-Suomen Karjalaisseurojen piiri

Suomen liput eivät liehuneet saloissa Tarton rauhan 90-vuotispäivän kunniaksi

Pääjuhlaa vietettiin 17.10., vaikka valtioneuvosto vaikenee

Suomettumisen jälkimaininkeihin kuuluu, että Suomen valtiovalta ei muistele Tarton rauhan vuosipäivää, ei edes täysinä muistovuosikymmeninä. Torstaina 14. lokakuuta tuli kuluneeksi 90 vuotta siitä, kun rauha Suomen ja uuden Neuvosto-Venäjän valtion välillä solmittiin ”ikuisiksi ajoiksi”. Tässä rauhanteossa syntyivät itsenäisen Suomen rajat.

Tarton rauhan pääjuhlaa vietettiin Helsingissä Balderin salissa 17. lokakuuta. Järjestäjänä oli Tarton rauha ry. Suomi muistaa itsenäisen Suomen rajat piirtäneen rauhansopimuksen, vaikka valtiovalta vaikenee.

Juhlassa oli kolme näkökulmaa Tarton rauhansopimukseen esitteli tutkimusjohtaja Markku Kangaspuuro Aleksanteri-instituutista. Moskovan rauhan perusteita kuvaili esitelmässään puolestaan professori Ohto Manninen. Tarton rauha oli kahden maan kompromissi yhteisestä rajasta, mutta Moskovan rauha oli yksipuolisesti saneltu pakkorauha, jolle ei löydy perusteita tänäkään päivänä.

Tarton rauhan musiikista vastasi huilukvartetti Tiia Blasnielis, Soili Partanen, Elisa Salmi ja Petra Garam.

Avaussanat lausui järjestön puheenjohtaja, FT Valto A. Peiponen.

*Lasse Koskinen
Aluepalautus ry*

60 Kurkijokelainen VUOTTA SITTEN....

Ilmoitetaan, että Loimaan kunnassa

maatalousmiljardin

jakoa koskeva kunnanhallituksen päätös on tästä päivästä alkaen 14. päivän ajan nähtävänä kunnantoimistossa klo 9–13 välisenä aikana. Nölle, joiden anomus on kokonaan hylätty, on tästä lähetetty kirjallinen ilmoitus. Maatalousmiljardin jakoa koskevaan päätökseen tyytymättömällä on oikeus siitä valittaa maatalousministeriölle kirjallisella valituksella ja on valitus sekä kunnanhallituksen asiasta antama päätös siihen kuuluvine liitteineen alkuperäisenä tai virallisesti oikeaksi todistettuna jäljennöksenä jätettävä kunnanhallitukselle 30 päivän kuluessa tästä päivästä lukien.

Kunnanhallituksen päätöksen valitusta varten saa kunnantoimistosta pyydettäessä.

Maatalousmiljardin jaosta osalliseksi päässeille tullaan ostotodistukset postittamaan lähipäivinä.

Loimaalla, lokakuun 20. pñä 1950.

KUNNANHALLITUS.

Kurkijokelainen 34 / 1950, lauantaina lokakuun 28. päivänä

Uusi erä! Koot S-XXL
KURKIJOKI t-paidat

15 €

Tilaa Kurkijokelaisen toimituksesta:
Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
Puh. (02) 762 2551 tai 050 521 3336
toimitus@kurkijokelainen.inet.fi

TAAS SAATAVISSA

Erkki Rahkola & Carl-Fredrik Geust:
**Vaiettu
Elisenvaaran
pommitus**

Evakkohelehti
20. kesäkuuta 1944
Ajatus Kirjat

Kovat kannet, 17 liitettä, valokuvia,
288 sivua, ovh 38 €

**Nouda tai tilaa
Kurkijokelaisen toimistosta 35 €**

Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
Puh. (02) 762 2551, 050-521 3336
toimitus@kurkijokelainen.inet.fi

Kurkijokelainen

**Kurkijokelaisen,
hiitolaisen ja karjalaisen
hengen vaalija.**

Tilaa nyt Kurkijokelainen, kaksi kertaa
kuukaudessa ilmestyvä pitäjälehti!
Vuosikerta vain **39** eur. Tilattuna alle 1,70 eur/kpl.

Tilaan Kurkijokelaisen

☐ Itselleni ☐ Lahjaksi

Lehden saaja

Nimi: _____

Lähiosoite: _____

Postinro ja -toimip.: _____

Lahjatilauksen maksaja:

Nimi: _____

Lähiosoite: _____

Postinro ja -toimip.: _____

Pvm. _____

Allekirjoitus: _____

Palauta kuponki kirjekuoressa osoitteella:
Kurkijokelainen, Koulukuja 7, 32200 LOIMAA
tai tee tilaus sähköpostiosoitteessamme:
toimitus@kurkijokelainen.inet.fi

Ennen ja nyt

SA-kuva jatkosodan alkupuolelta Kurkijoelta.

Käkisalmissa asuvan Sergei Barkalovin ottama kuva vuodelta 2010 samasta paikasta. Paljon ei sentään ole muuttunut 65 vuoden aikana! Kuvat lähetti Erkki Marttila Turusta.

Kurkijokelaisen hintapysyy ennallaan

Kurkijoki-Säätiön hallitus kokoontui lokakuun lopussa ja päätti, että huolimatta postikustannusten noususta tulevana vuonna, lehden tilaus- ja ilmoitushinnat pysyvät ennallaan.

Kurkijokelaisen tilaus-hinta on 39 € /vuosi kotimaahan, 44 € pohjoismaihin ja 52 € muualle maailmaan. Lehti kannattaa tilata nyt vaikkapa joululahjaksi.

Lehti tulee ilmestymään 24 kertaa tulevanakin vuonna. Vuoden ensimmäinen lehti ilmestyy 14.1.2011. Tavoitteena on 12-sivuinen lehti. Siinä te, hyvät lukijat ja lehden tekijät, olette avainasemassa. Toivon vastaisuudessa erilaisia juttuja: henkilöhaastatteluja, muisteluja, tarinoita, tutkimuksia, nykypäivän kuulumisia, runoja, vanhoja kuvia, kyselyitä Laitta-kaapa postia tulemaan joko

kirjeitse tai sähköpostitse.

Kurkijokelaisen ilmoitushinnat ovat todella edulliset verrattuna muihin lehtiin, palstamillimetrin hinta on 0,50 € + alv 23%. Käytännössä nämä luvut tarkoittavat sitä, että 2 palstan levyinen 10 cm korkea ilmoitus maksaa 123 € ja sama ilmoitus 1 palstan levyisenä on 61,50 €. 2-palstainen pikkuilmoitus 3 cm korkeana maksaa 36,90 € ja sama 1-palstaisena 18,45 €.

**Toimituksen aukiolo
muuttuu vuoden
alusta**

Vuonna 2011 toimitus on avoinna tiistaisin ja torstaisin klo 10-14. Toki paikalle voi tulla muulloinkin, kun toimituksen ovi on auki.

Toimituksessa voi pistäytyä juttelemaan lehteen liittyvistä asioista, tuoda

juttuja, juttuideoita tai käydä ostoksilla. Ostettavaa on monenlaisia kirjoja, kortteja, viirejä, t-paitoja, Kurkien kutsu-dvd yms, tule tutustumaan.

HS

**ONKS
TIETOO
VASTAUKSET**

1. Made
2. 30-vuotisessa sodassa
3. Lieksaa
4. 22 vuotta
5. 3
6. Kullan
7. Turskasota
8. Ilmatiiwiisti suljettu
9. Suometar
10. Raahen

**MUSIIKKIVÄEN
PALVELUPAIKKA**

**LOIMAAN
MUSIIKKI**

Puh. (02) 7622 950
Oikokatu 3, Loimaa
Avoinna:
ma suljettu, ti-pe 12-17, la 10-14

Asianajajia

ASIANAJAJA

on asianajajaluetteloon hyväksytty lakimies, jolla on säädetty kokemus ja taito. Asianajajan toimintaa valvovat Asianajajaliitto ja oikeuskansleri. Asianajajatoimistot hoitavat myös maksuttomia oikeudenkäyntejä ja oikeusturva-asioita.

**Asianajajatoimisto
HEIKKI RANTANEN**

Varatuomari

Julkinen kaupanvahvistaja
Kauppalaankatu 9-11 B, Loimaa
p. (02) 762 2888, fax 762 2313
heikki.rantanen@kolumbus.fi

**Asianajajatoimisto
JARI HEIKMAN OY**

AA, VT Jari Heikman
VT Pia Aulio
VT Kaarina Nylamo

Turuntie 8-14, II krs. Loimaa
Puh. (02) 762 4400, fax 763 1301
jari.heikman@aatsto.inet.fi
www.heikman.com